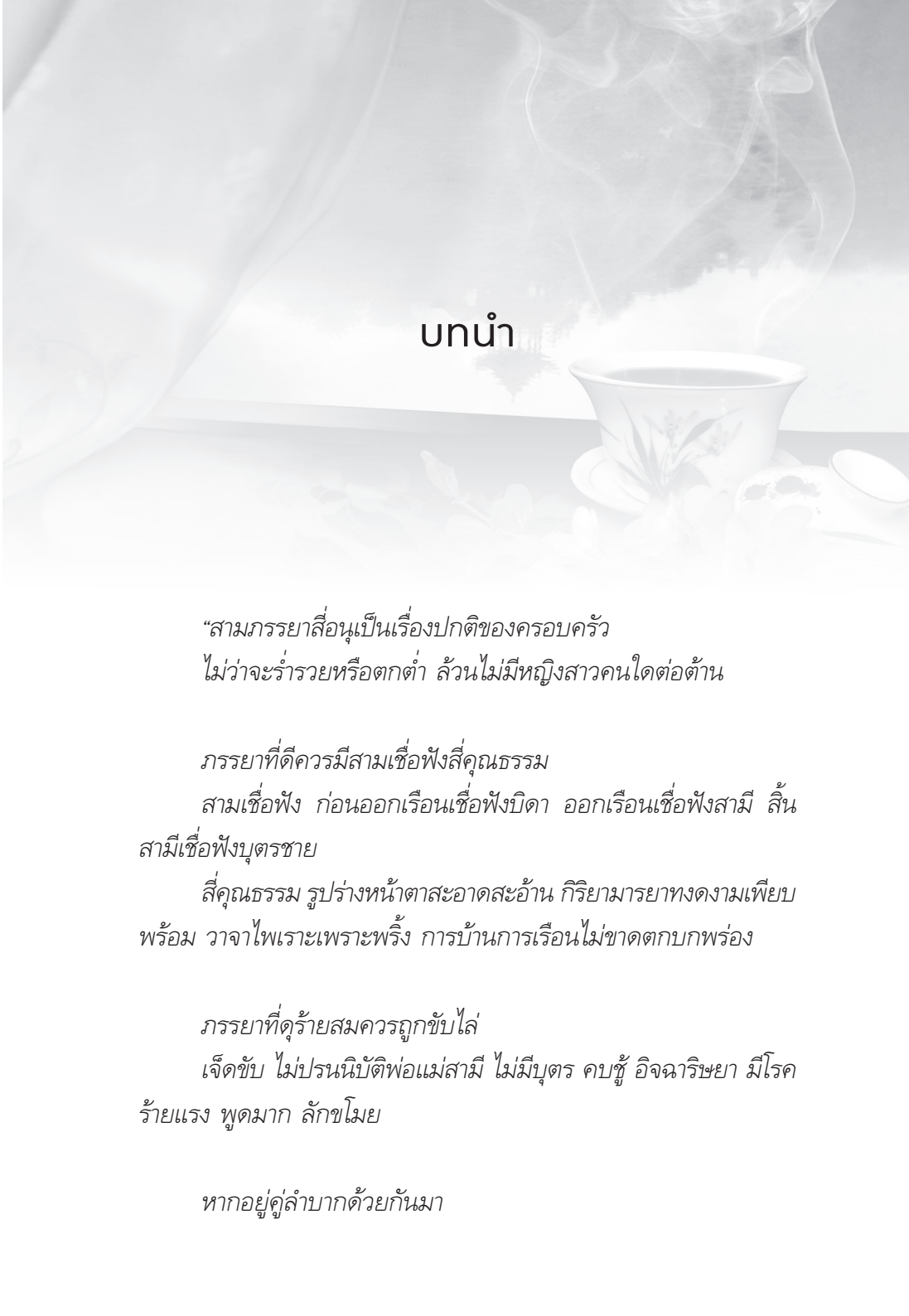

บทนำ

“สามภรรยาสี่อนุเป็นเรื่องปกติของครอบครัว
ไม่ว่าจะร้ายหรือตกต่ำ ล้วนไม่มีหญิงสาวคนใดต่อต้าน

ภรรยาที่ดีควรมีสามเชื้อสี่คุณธรรม
สามเชื้อฟ่ง ก่อนออกเรือนเชื้อฟ่งบิดา ออกเรือนเชื้อฟ่งสามี ลีน
สามีเชื้อฟ่งบุตรชาย

สี่คุณธรรม รูปร่างหน้าตาสะอาดสะอ้าน กิริยามารยาทงดงามเพียบ
พร้อม วาจาไพเราะเพราะพริ้ง การบ้านการเรือนไม่ขาดตกบกพร่อง

ภรรยาที่ดูร้ายสมควรถูกขับไล่
เจ็ดขับ ไม่ปรนนิบัติพ่อแม่สามี ไม่มีบุตร คบชู้ อิจฉาริษยา มีโรค
ร้ายแรง พุดมาก ลักขโมย

หากอยู่คู่ลำบากด้วยกันมา

สามไม่หย่า ภรรยาไร้ญาติให้พึ่งพิง ภรรยาเคยไว้ทุกข์ให้พ่อสาม
แม่สามมีสามปี ภรรยาแรกอยู่ด้วยกันฐานะยากจนต่อมาร่ำรวยขึ้น

แต่ใครกันจะสามารถแบ่งปันได้อย่างเท่าเทียม
ภรรยาทั้งหลายได้แต่เก็บความคับแค้นไว้ในหัวใจ”

คฤหาสน์นางกงในวันนี้มีงานมงคล หัวห้องโถงใหญ่ล้วนประดับ
ประดาไปด้วยแถบผ้าและกระดาศีแดงตัดเป็นลวดลายสวยงาม ภายใน
บริเวณนั้นยังเต็มไปด้วยกลุ่มคนที่กินดื่มและหัวเราะยินดี

“นายท่านนางกงยินดีด้วย”

“ขอแสดงความยินดี”

“ขอให้คู่บ่าวสาวมีความสุข”

เสียงอวยพรต่างๆ ดังขึ้นเมื่อปรากฏร่างของชายหนุ่มในชุดเจ้าบ่าว
สีแดงเดินเข้ามาทางประตูที่เชื่อมต่อกับห้องด้านใน

“ขอบคุณทุกท่าน” ชายหนุ่มวัยสามสิบหกปีประสานมือขอบคุณ
ผู้ร่วมงาน สีหน้าของเขามีรอยยิ้มประดับอยู่ คนผู้นี้คือหัวหน้าตระกูล
นางกงคนปัจจุบัน...นางกงอ๊

นางกงอ๊มีชื่อเสียงและรายได้มาจากการเปิดโรงเตี๊ยมระดับสูงซึ่ง
เลือกเฉพาะผู้เข้าพักที่จ่ายไหวเท่านั้น ตอนแรกตระกูลนางกงเป็นเพียง
เจ้าของโรงเตี๊ยมธรรมดาไม่กี่แห่ง แต่ด้วยนิสัยไม่ยอมใครของนางกงอ๊
ตอนวัยหนุ่มได้ออกเดินทางเพื่อไปคัดสรรสิ่งของที่จะนำมาใช้ต้อนรับแขก
ในโรงเตี๊ยมที่ตกทอดกันมาในตระกูล ก่อนจะยกระดับกิจการให้สูงขึ้น
จนตอนนี้มีชื่อเสียงในฐานะโรงเตี๊ยมของผู้มีอันจะกิน ไม่เพียงแต่ต้องออก
เดินทางไปพิสูจน์สินค้าด้วยสายตาของตนเอง เขายังให้ความสำคัญแก่

สายสัมพันธ์ของคนในแวดวงการค้าเป็นอย่างมาก และที่มาของการจัดงานมงคลในวันนี้ ส่วนหนึ่งก็เพื่อร่วมงานด้วยเช่นกัน

“นายท่านนางกง งานมงคลของท่านครั้งก่อนข้าไม่ได้มาร่วมยินดี ต้องขอโทษด้วยจริงๆ” หนึ่งในแขกผู้มีเกียรติที่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานเข้ามาพูดคุยกับนางกงอีกด้วยท่าทีสบายอกสบายใจ

“อย่ากังวลไป ข้ายังต้องใช้ถั่วเหลืองและธัญพืชของร้านท่านอยู่ดี” นางกงอึ้งยิ้มแ้มตอบรับกลับ เมื่อสี่ปีก่อนเขาก็เพิ่งจะจัดงานมงคลไปครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นเป็นภรรยาคนที่เจ็ด ตัวเขามีภรรยามาก่อนหน้านี้แล้วถึงเจ็ดคน ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้ดี พี่สาวดูแลน้องสาว น้องสาวเคารพเชื่อฟังพี่สาว เมื่อภรรยาคนที่แปดนี้แต่งให้เขา ก็ต้องปฏิบัติตามเช่นกัน

“ได้ฤกษ์แล้ว พาตัวเจ้าสาวเข้ามาได้” เสียงตะโกนของผู้ทำพิธีทำให้การพูดคุยในห้องโถงหยุดลง แยกในห้องโถงต่างก็จ้องไปยังประตูใหญ่ของห้องที่มีแถบผ้าสีแดงผูกโยงจากกลางกรอบด้านบนแล้วแยกมาติดไว้ที่กรอบประตูทั้งสองด้าน ประดับประดาด้วยดอกไม้ผ้าสีแดงด้วยกัน ทุกๆ คนต่างก็อยากเห็นเจ้าสาวว่าที่ฮูหยินคนใหม่ของตระกูลนางกงทั้งสิ้น

เจ้าสาวในชุดสีแดงก้าวเข้ามาในห้องโถงตามการนำทางของสาวใช้ แม้จะมีผ้าคลุมหน้าปิดส่วนของใบหน้าไว้ แต่ก็พอจะคาดเดาถึงความงามที่ซ่อนเอาไว้ได้ โครงหน้างามได้รูป รูปร่างอวบอ้วนแอ่น จะต้องเป็นหญิงสาวที่งดงามเป็นแน่ ท่วงท่าสง่างามของเจ้าสาวต่างก็ดึงดูดสายตาของคนในห้องไว้ได้ทั้งสิ้น นางกงอึ้งที่มองเห็นปฏิกิริยาของคนในห้องก็ยกยิ้มมุมปากด้วยความพึงพอใจ สายตาของเขาไม่เคยมองพลาด เขารู้ดีว่าสินค่าตัวไหนดี สินค่าตัวไหนเลว กับหญิงสาวก็เช่นกัน ภรรยาคนใหม่นี้เขาก็เป็นผู้เลือกมาด้วยตนเอง

เจ้าสาวถูกพาตัวมายืนที่กลางห้องโถงเคียงข้างกับเจ้าบ่าว คนทั้งสองจับปลายผ้าแพรสีแดงคนละด้าน

“หนึ่ง...คำนับฟ้าดิน” นางงออี้และเจ้าสาวก้มศีรษะไปทางประตูที่เปิดโล่งสู่ด้านนอก

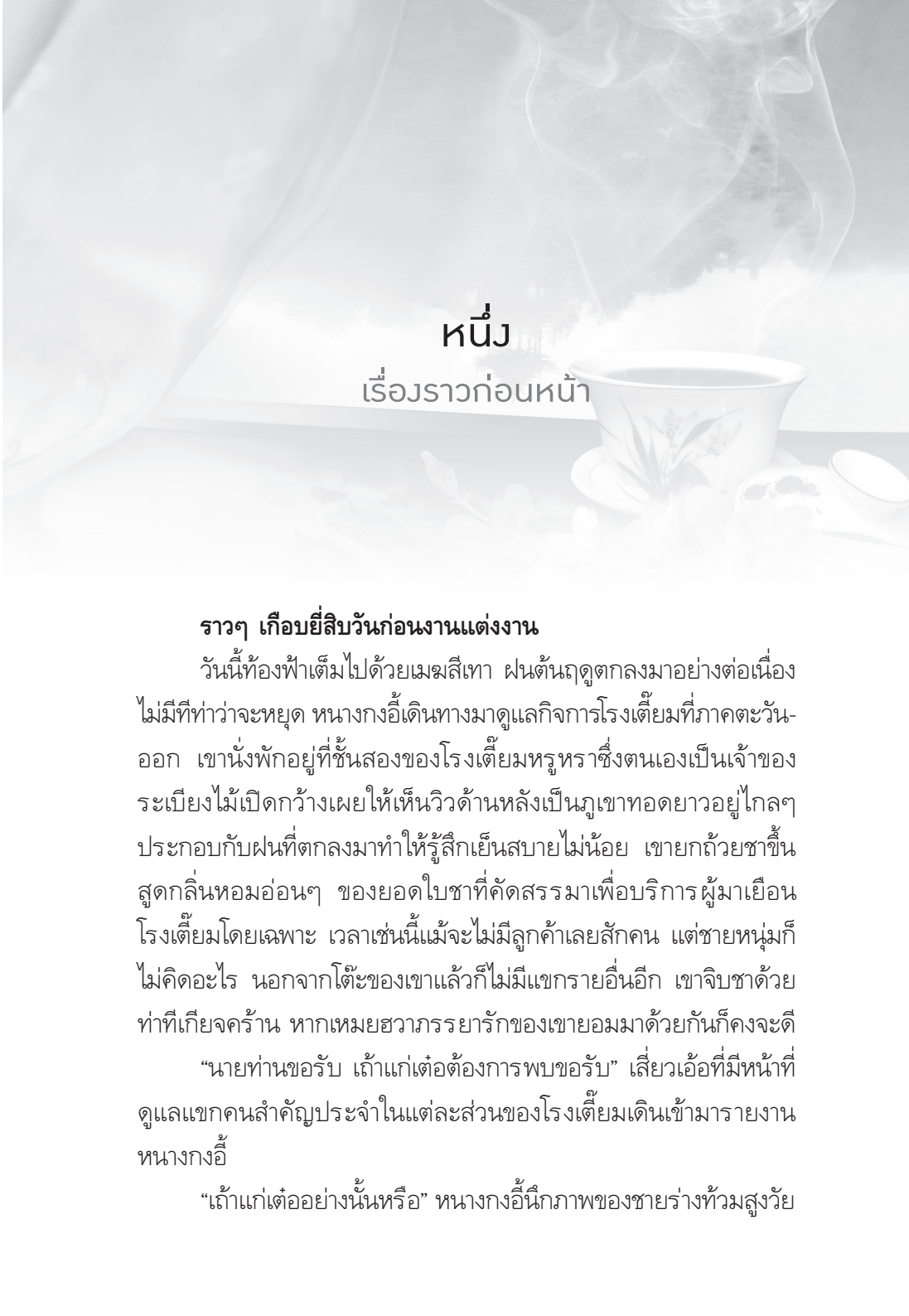
“สอง...คำนับบรรพบุรุษ” เจ้าสาวมีสาวใช้คอยช่วยประคองให้หันหน้าไปให้ถูกทิศ คนทั้งสองก้มศีรษะให้แก่ป้ายวิญญาณของบรรพชนตระกูลนางงอ

“สาม...บ่าวสาวคำนับซึ่งกันและกัน” เจ้าสาวถูกจัดให้หันหน้าไปทางเจ้าบ่าว คนทั้งสองก้มศีรษะให้กันและกัน

“ส่งตัวเจ้าสาวได้” สิ้นเสียงประกาศของผู้ทำพิธี เจ้าสาวก็ถูกจูงมือออกไปจากโถงพิธีอย่างรวดเร็ว เมื่องานพิธีเสร็จสิ้นแขกเหรื่อที่รออยู่แล้วต่างก็ยกจอกสุรามงคลเข้ามาล้อมเจ้าบ่าวเพื่อดื่มยินดีทันที

“นายท่านนางงอ รับการคารวะสุราจากข้าด้วย” เมื่อมีคนยกจอกสุราคารวะ นางงออี้ก็ยิ้มอย่างยินดี เขายกจอกสุราของตัวเองดื่มลงไปจอกแล้วจอกเล่าโดยไม่อิดออดแม้แต่หน่อย

แท้จริงแล้วกับแค้นคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องจัดพิธีอะไรให้ใหญ่โต จะทำเพียงรับเข้าบ้านก็ยั้งได้ แต่งานมงคลย่อมดึงดูดสิ่งมงคล นางงออี้ก็เป็นอีกคนที่เชื่อถือในเรื่องเหล่านี้ ทุกสิ่งที่ดีขึ้นก็เพื่อกิจการของเขานั้น ไม่ได้เกี่ยวกับการให้เกียรติหรือยกย่องภรรยาคนใหม่แม้แต่หน่อย

หนึ่ง

เรื่องราวก่อนหน้า

ราวๆ เกือบยี่สิบวันก่อนงานแต่งงาน

วันนี้ท้องฟ้าเต็มไปด้วยเมฆสีเทา ฝนตันทะลุตกลงมาอย่างต่อเนื่อง ไม่มีทีท่าว่าจะหยุด หนางกงอีเดินทางมาดูเลิกกิจการโรงเตี๊ยมที่ภาคตะวันออก เขานั่งพักอยู่ที่ชั้นสองของโรงเตี๊ยมมหรหฺราซึ่งตนเองเป็นเจ้าของ ระเบียงไม้เปิดกว้างเผยให้เห็นวิวด้านหลังเป็นภูเขาทอดยาวอยู่ไกลๆ ประกอบกับฝนที่ตกลงมาทำให้รู้สึกเย็นสบายไม่น้อย เขายกถ้วยชาขึ้นสูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ของยอดใบชาที่คัดสรรมาเพื่อบริการผู้มาเยือนโรงเตี๊ยมโดยเฉพาะ เวลาเช่นนี้แม้จะไม่มีลูกค้าเลยสักคน แต่ชายหนุ่มก็ไม่คิดอะไร นอกจากโต๊ะของเขาแล้วก็ไม่มีแขกรายอื่นอีก เขาจิบชาด้วยท่าทีเกียจคร้าน หากเหมยฮวามรรยารักของเขาอมมาด้วยก็คงจะดี

“นายท่านขอรับ ถ้าแกต้องการพบขอรับ” เสียงเอ๋อที่มีหน้าที่ดูแลแขกคนสำคัญประจำในแต่ละส่วนของโรงเตี๊ยมเดินเข้ามารายงานหนางกงอี

“ถ้าแกต้องการอย่างนั้นหรือ” หนางกงอีนี้กภาพของชายร่างท้วมสูงวัย

ที่มีมิตรไมตรีกับตนเอง “รีบเชิญเข้ามา”

“นายท่านนางกง” เจ้าแก็แต่อดทักทายอีกฝ่าย เขาเดินเข้ามาทางประตูที่เปิดกว้างแบ่งส่วนระหว่างระเบียบทางเดินและโถงสำหรับนั่งชมวิว

ชายสูงวัยผู้นี้ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับกิจการของนางกงอีกมากนัก เพียงแต่เมื่อครั้งที่นางกงี้เดินทางมาที่เมืองนี้ใหม่ๆ ตัวเขาคิดจะเปิดโรงเตี๊ยมแต่กลับโดนทางการหาเรื่องเล่นแ้งไม่ยอมให้ใบอนุญาตเสียที จึงได้เจ้าแก็แต่ผู้นี้คอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำเรื่องการติดต่อทางการอยู่บ่อยครั้ง จนเขาสามารถเปิดโรงเตี๊ยมได้ ด้วยความน่าคบหาและเป็นกันเองของเจ้าแก็แต่ร้านหนังสือ จึงทำให้ชายหนุ่มรู้สึกชอบใจที่จะคบหาชายสูงวัยคนนี้ไว้

“เจ้าแก็แต่ มานั่งตรงนี้ก่อน” นางกงอี้ยิ้มทักทาย พร้อมเชื้อเชิญให้อีกฝ่ายนั่งลงบนตั่งไม้ตัวข้างๆ เสี้ยวเอื้อที่รออยู่ก่อนแล้วก็เข้ามารินน้ำชาให้แล้วถอยฉากไปอย่างรู้ความ

“ไม่ทราบว่าเจ้าแก็แต่มาวันนี้มีอะไรให้ข้าช่วยหรือ” ท่าทางรื้อนรนและดูกังวลใจมากเป็นพิเศษของฝ่ายตรงข้ามทำให้นางกงอี้สงสัยใคร่รู้

“ข้ามีเรื่องมาให้ท่านช่วยจริงๆ นั่นละ” เจ้าแก็แต่พยักหน้าหลายครั้ง เขาพูดจาติดๆ ขัดๆ ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี “อา...คือเป็นเรื่องของหลานสาว ไม่สิ ไม่ใช่หลานสาว คือว่า...”

เจ้าแก็แต่ชะงัดมองไปทางประตูทางเดิน “ให้นางเป็นคนพูดเองจะดีกว่า”

“อืม” นางกงอี้รับคำในลำคอ นางที่ว่านี้คือใครกันเขาก็ไม่รู้ แต่ก็อือออรับคำเพื่อให้เรื่องราวดำเนินต่อไปได้

“หลงอินเข้ามาได้แล้ว” ชายสูงวัยส่งเสียงเรียกคนที่ยืนหลบอยู่หลังขอบประตูด้านนอก นางกงอี้หันหน้ามองไปทางเดียวกันด้วยความสนใจ

ตรูนี้สาววัยไม่ถึงยี่สิบก้าวเข้ามาในห้องอย่างช้าๆ ใบหน้าของนางเรียบเฉยแฝงอารมณ์เศร้า คิ้วสีอารมณ์โศก แต่แวตากลับนั่งจั้น “หลงอินคารวะนายท่าน” เด็กสาวย่อตัวทำความเคารพ ท่วงท่างดงามอ่อนช้อย

“สาวน้อยคนนี่คือ...” ดวงตาทะนิงงอเป็นประกาย สายตาจับจ้องไปที่ใบหน้าของเด็กสาว นางหลุบตาก้มหน้าไม่กล้าสบตาตอบ

“นางชื่อเยี่ยหลงอิน เป็นธิดาบุญธรรมของใต้เท้าเยี่ย” เจ้าแก็แต่โอแนะนำ

ใต้เท้าเยี่ยคือนายอำเภอประจำเมืองนี้ เมื่อหลายสิบปีก่อนเขาพยายามที่จะมีบุตรชาย ถึงขั้นต้องแต่งงานภรรยาใหม่เข้าบ้าน แต่ด้วยนิสัยลุ่มเลเหลวเมาทำให้ในท้ายที่สุดก็ได้บุตรชายไม่สมประกอบกลับมาคนหนึ่ง เมื่อมีบุตรชายที่ใช้การไม่ได้ อีกทั้งยังไม่รู้ว่าจะมีโอกาสมีบุตรชายอีกหรือไม่ จึงใช้วิธีรับบุตรบุญธรรมแทน หลงอินก็เป็นหนึ่งในนั้น และด้วยนิสัยคิดเล็กคิดน้อยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวทำให้ไม่มีชาวบ้านคนใดเห็นใจเรื่องบุตรชายไม่สมประกอบสักนิด ทั้งไม่ทำหน้าที่ให้เหมาะสม แถมยังชอบเรียกรับสินบน กว่านางงอจะตั้งโรงเตี๊ยมนี้ได้ก็ต้องจ่ายไปไม่น้อย

“นางกำลังจะถูกส่งไปแต่งงานกับใต้เท้าหวังก็เลยมาร้องห่มร้องให้อยากให้ข้าช่วย” เจ้าแก็แต่อธิบายน

ใต้เท้าหวังคือหัวหน้าหัวเมืองแถบนี้ ชอบเก็บกินสินบนอย่างชัดเจน เรียกได้ว่าคู่เยี่ย-หวังเป็นผัวเมียโลงผุโดยแท้ อายุเกือบแปดสิบ เป็นตาแก่ผมหงอกโหล่นที่สมควรจะใช้ชีวิตบั้นปลายกับลูกหลาน แต่กลับยังหลงอยู่ในวังวนตัณหาหาคะ ข่มขู่ล่อลวงสาวงามอยู่เป็นนิจ

“นางต้องการจะหนีออกไปจากเมืองนี้ให้เร็วที่สุด เพียงแต่ว่าคนต่างเมืองที่ข้าพจะรู้จักและไว้วางใจได้ก็มีเพียงท่านคนเดียวเท่านั้น” ชายสูงวัย

มองไปทางนางงอ้อด้วยความกังวลใจ สีหน้าของเขาบอกได้ว่าความ
สัมพันธ์ที่มีต่อเด็กสาวนั้นไม่ธรรมดา

“เป็นเช่นนั้นเอง” ครั่งนี้นางงอ้อมองสำรวจตัวของเด็กสาวตั้งแต่
ศีรษะจรดเท้าราวกับตีราคาค่าตัว นางตัวลั่นน้อยๆ ปลายกระโปรงมีคราบ
โคลนติดอยู่ทั่ว เหมือนเพิ่งวิ่งหนีอะไรมาลัถยอย่าง

“นายท่านได้โปรดช่วยผู้น้อยด้วยเถอะเจ้าค่ะ” หลงอินคุกเข่าลง
ต่อหน้านางงอ้อ มือทั้งสองวางบนตักของชายหนุ่ม น้ำตาไหลรินลงอาบ
ข้างแก้ม สาวงามร้องไห้ดูอย่างไรก็น่าสงสารยิ่ง “ผู้น้อยจะถูกท่านพ่อ
บุญธรรมส่งให้ไปเป็นของขวัญวันเกิดของใต้เท้าหวัง ผู้น้อยไม่ต้องการ
นายท่านโปรดมีเมตตา จะให้ผู้น้อยไปเป็นสาวใช้ก็ได้ ผู้น้อยยินดีทำทุก
อย่างเจ้าค่ะ” เด็กสาวพูดทั้งน้ำตา มือทั้งคู่บีบนิ้วตันทนเขาไม่หยุด

“เจ้าลูกขึ้นก่อนเถอะ” นางงอ้อจับมือที่เย็นเฉียบของนางไว้ พยุง
ไปหลอบงให้ลุกขึ้นยืน แถ่แกเตอร์บีย้ายที่นั่งถัดไปเป็นตั่งอีกตัว หลงอิน
จึงได้นั่งลงแทนที่เดิมของชายสูงวัย

“เจ้าเป็นถึงบุตรสาวบุญธรรมท่านนายอำเภอ ทำไมถึงอยากมาเป็น
สาวใช้ของข้าเสียเล่า” นางงอ้อพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน มือที่กุมมือของ
เด็กสาวยังคงจับไว้อยู่เช่นนั้น

หลงอินตัวลั่นเทาจนเขารับรู้ได้ มือที่กุมมือของนางไว้ทำให้รู้ได้ถึง
ความนัยในคำพูด นางที่ไม่ว่าอย่างไรก็คงหนีไม่พ้นชะตากรรมที่ต้องตก
เป็นอนุของใครสักคน อย่างน้อยการไปเป็นอนุของนางงอ้อก็คงไม่ได้
เลวร้ายเท่าตาแก่ตันทนกลับ นางตัดสินใจกับตัวเองก่อนจะตอบออกไป
“ขอเพียงได้ออกไปจากเมืองนี้ จะเป็นอะไรผู้น้อยก็ยินดีทั้งนั้นเจ้าค่ะ”

“อืม” คำพูดนั้นเรียกรอยยิ้มบางๆ ของนางงอ้อ “ถ้าเช่นนั้นก็มา
แต่งให้ข้าแทนก็แล้วกัน ข้ามีภรรยาอยู่ก่อนแล้วเจ็ดคน ถ้าเจ้าตกลงก็จะ

มาเป็นคนที่เปด” ชายหนุ่มกล่าวพลางลอบสังเกตสีหน้าของนาง เด็กสาวคนนั้นหากโตกว่านี้อีกเสียหน่อยต้องดงามบานสะพรั่งเป็นแน่ ถ้าจะให้เขาเลือก เขาเห็นว่าให้นางมาคอยปรนนิบัติในฐานะภรรยาน่าจะดีกว่าสาวใช้ เป็นกอง แต่ต่อให้นางปฏิเสธอยากเป็นสาวใช้มากกว่าก็คงหนีไม่พ้นสาวใช้อุ่นเตียง

“เป็นบุญของผู้น้อยแล้วเจ้าค่ะ ผู้น้อยจะเชื่อฟังนายท่าน และจะคอยปรนนิบัติผู้หิวนั้นทั้งเจ็ดเป็นอย่างดี” หลงอินพยักหน้ารับคำอย่างรวดเร็ว แล้วรีบชักมือออกจากการเกาะกุมของอีกฝ่าย ทำที่จะลงไปคุกเข่าที่พื้นอีกครั้ง แต่กลับถูกยับยั้งไว้ เด็กสาวส่งรอยยิ้มมดงามให้ชายหนุ่ม

“เออละๆ อย่าใช้คำว่าผู้น้อยอะไรนั้นกับข้าเลย ข้ากำลังจะเป็นสามีเจ้าอยู่แล้วนะ” นางงออี๋ยิ้มอย่างอารมณ์ดี เขาเองก็ห่างหายจากการรับเจ้าสาวเข้าบ้านมาเป็นเวลานานแล้ว หากมีงานมงคลสักครั้งก็จะเป็นการดีต่อกิจการของเขาด้วย หลงอินได้ฟังคำพูดนั้นแล้วก็เบือนหน้าหนีด้วยความเขินอาย

“ดีใจด้วยนะหลงอิน” เจ้าแก่เต๋อถอนหายใจด้วยอารมณ์ที่บอกไม่ถูก แม้ว่าเด็กสาวจะหนีออกไปจากเมืองนี้ได้ก็จริง แต่เขากลับคิดว่านางนั้นด่วนตัดสินใจเร็วเกินไป หากรอเวลาอีกสักนิด ด้วยความงามและกิริยาที่สุภาพอ่อนหวาน นางจะต้องหาสามีที่ดีได้แน่ และอาจจะได้เป็นถึงภรรยาเอกของผู้ชายสักคน ไม่ใช่เป็นเพียงอนุของผู้ชายที่มีอายุห่างกันเกินเท่าตัว ทว่าเวลามันก็กระชั้นชิดเหลือเกิน

นางงออี๋ที่ติดใจเรื่องสีหน้าและท่าทางของเจ้าแก่เต๋อมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้วจึงตัดสินใจถาม “ตกลงนางกับท่านเกี่ยวข้องกันอย่างไรหรือ”

“พวกข้าสองสามีภรรยา รู้จักนางมาตั้งแต่เด็ก นางเป็นเด็กกว้าง่ายนิสัยดี ฉลาดหลักแหลม ภรรยาข้าก็นึกชมชอบนางมากนัก” ชายสูงวัย

ลูกหัวของเด็กสาวด้วยความเอ็นดู เสี่ยวเอ๋อเห็นโอกาสเหมาะจึงรีบส่งถ้วยชาใบใหม่ให้แก่เด็กสาว และยังไม่ลืมที่จะรินชาให้แก่คนที่เหลือด้วย เมื่อทำเสร็จเขาก็กลับไปยืนรอรับใช้อยู่ห่างๆ เช่นเดิม

“แล้วเหตุใดท่านไม่รับนางเป็นอนุเสียวเองเล่า” หนางกงอี้พูดติดตลก พลางยกถ้วยชาขึ้นสูดกลิ่นหอมก่อนจะดื่มลงไปอีกใหญ่ หลงอินเอามือกุมถ้วยชาเพื่อรับความอบอุ่น

เจ้าแก็เต๋อเบิกตากว้างด้วยความตกใจจึงรีบชักมือกลับ พุดจาตะกุกตะกัก “ภรรยาข้าดูอย่างกับแม่เสือ แค่เดินเฉียดหอนางโลมชนิดเดียวก็ตบป้องหูข้าเสียแล้ว ข้ายังไม่ได้เห็นไปมองสักนิด” ชายสูงวัยพูดไปก็ทำท่าทางไป เรียกเสียงหัวเราะจากเด็กสาวที่อยู่ด้านข้าง

“คิกๆ” หลงอินหัวเราะออกมาด้วยความขบขันและโล่งอก

“เฮ้อ...เจ้าไปอยู่กับนายท่านหนางกงแล้วต้องทำตัวให้ดีขึ้นหรือไม่ ต้องดูแลปรนนิบัตินายท่านให้ดี กับสุหยินของนายท่านก็ต้องเคารพ เชื้อฟ่ง กิริยามารยาทต้องสุภาพเรียบร้อย” เจ้าแก็เต๋อถอนหายใจออกมาเบาๆ แค่นี้เด็กสาวกลับมายิ้มแย้มได้เขาก็ดีใจมากแล้ว ชายสูงวัยสั่งสอนเด็กสาวราวกับบิดาสอนบุตรสาวก่อนออกรือนก็ไม่ปาน

“เจ้าคะ” หลงอินพยักหน้าอย่างเชื้อฟ่งพร้อมกับยกถ้วยชาขึ้นดื่ม ความร้อนของน้ำชาที่ไหลผ่านลำคอทำให้ร่างกายของนางรู้สึกอุ่นขึ้น

“เจ้าพร้อมจะไปเมื่อไรหรือ” หนางกงอี้ถาม

“ผู้น้อย เอ่อ...ข้าพร้อมที่จะตามนายท่านไปทุกเวลาเจ้าคะ” หลงอินตอบด้วยน้ำเสียงแน่นๆ นางไม่อยากจะอยู่ที่นี้ ในเมืองนี้อีกแม้แต่หน่อย

“ถ้าอย่างนั้นก็ออกเดินทางพรุ่งนี้เลยก็แล้วกัน” ชายหนุ่มวางถ้วยชาเปล่าลงบนโต๊ะ เมื่อเด็กสาวเห็นก็รีบฉวยกาน้ำชามารินชาให้ในทันที การกระทำของนางเรียกรอยยิ้มประดับที่มุมปากของเธอ “วันนี้เจ้ากลับ

ไปเก็บของให้เรียบร้อยเถอะ แล้วพรุ่งนี้ค่อยมาเจอข้าที่นี่”

“ข้าไม่มีสิ่งของใดที่ต้องการเอาไปเจ้าคะ ขอข้าพักที่นี่ด้วยคนได้หรือไม่เจ้าคะ” หลงอินรีบพูดขอร้องอย่างตะกุกตะกัก จะให้นางกลับไปอีกอย่างนั้นหรือ ถ้านางกลับไปก็คงไม่มีโอกาสได้ออกมาอีกครั้งแล้ว แม้หนางงอจีจะเกิดความสงสัยขึ้นในใจ แต่เขาก็คงมีสีหน้าเรียบเฉย

“หลงอิน ไปพักกับภรรยาข้าก่อนก็ได้ อย่ารบกวนนายท่านเลย”
เถ้าแก่เต๋อพอจะรู้เรื่องอยู่บ้าง จึงรีบเสนอตัวช่วยเหลือแทน

“ไม่ต้องหวั่น ให้นางพักที่นี่ก็ได้” ชายหนุ่มพูดอย่างไม่ใส่ใจ
อย่างไรในวันที่ฝนตกเช่นนี้คงไม่มีลูกค้าเพิ่มมากกว่านี้อีกแล้ว และเขาก็ยังอยากจะดูนิสัยใจคอของว่าที่ภรรยาคนใหม่ให้แน่ใจก่อนที่จะรับนางไปอยู่ด้วยกันอีกด้วย

“ถ้าเช่นนั้นข้าก็ไม่ขอรบกวนแล้วดีกว่า ยังมีงานที่จะต้องไปจัดการอีก” เถ้าแก่เต๋อเห็นว่าไม่มีอะไรที่เขาพอจะช่วยเหลือได้อีก อะไรที่ช่วยได้ก็ช่วยไปหมดแล้ว ที่เหลือก็มีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่จะต้องเอาตัวรอดเอง
“นายท่านหนางงอ ข้าขอลาก่อน ฝากดูแลนางด้วย”

“ได้” หนางงอจีพยักหน้ารับคำ “เสี่ยวเอ๋อไปส่งเถ้าแก่เต๋อด้วย” เขาสั่งให้เสี่ยวเอ๋อออกไปส่งแขก อีกเป้าหมายหนึ่งคือเพื่อหาโอกาสได้อยู่กับเด็กสาวสองต่อสอง

“หลงอิน” เขาเรียกชื่อนางด้วยใบหน้ามีรอยยิ้มเล็กน้อย

“เจ้าคะนายท่าน” นางขานรับขณะสบตากับเขา ดวงตาที่แดงเล็กน้อยจากการร้องไห้ดูแล้วน่าสงสารยิ่ง

“เจ้าไม่มีอะไรที่ต้องการนำไปด้วยจริงๆ หรือ” เขาถามนางอีกครั้ง

หลงอินทำหน้าลังเลใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากตอบ “จะว่ามีก็มีเจ้าคะ แต่ว่าคงไม่เหมาะสมเท่าไรนัก เป็นสาวใช้ของข้าเองเจ้าคะ”

“แล้วทำไมถึงไม่เหมาะสมเล่า” เขถามกลับ

“เพราะว่าตอนแรกข้าตั้งใจจะเป็นสาวใช้เจ้าค่ะ สาวใช้ที่มีสาวใช้ติดตามมาด้วยคงจะไม่เหมาะสมนัก” เสียงของนางแฝงไปด้วยความละอายใจ เมื่อเห็นว่าถ้อยคำว่างลงอีกครั้งนางก็รีบรินชาเพิ่มให้ทันที

“ขอข้าดูหน้าเจ้าชัดๆ ได้หรือไม่” นางงออิ้พุดจบก็เขยคางนางขึ้นเมื่อได้มองชัดๆ แล้วเขาก็รู้ตัวว่าคิดไม่ผิด เด็กสาวคนนี้โตไปต้องเป็นสาวงามเป็นแน่ นิสัยก็คงจะไม่เลวร้าย “เจ้าพาสาวใช้ไปได้” เขาอนุญาต

“ขอบคุณนายท่านเจ้าค่ะ” หลงอินแย้มยิ้ม ใช้แขนเสื้อเช็ดคราบน้ำตาออกจากใบหน้า

“ให้สาวใช้ของเจ้ามาที่นี้พຽ່งนี้เข้า แล้วเราจะได้ออกเดินทางไปด้วยกัน” เดี่ยวพอเสี้ยวเอ้อกลับมาเจ้าก็ให้เขาพาไปเลือกห้องก็แล้วกัน” นางงออิ้พุดจบก็เดินออกไปทันทีโดยไม่ได้สนใจสิ่งใดอีก

หลงอินถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เมื่อเสี้ยวเอ้อกลับมาจึงให้เขาช่วยพานางไปหาห้องพัก เด็กสาวเลือกห้องที่มีขนาดเล็กเพียงพอแก่การพักผ่อน แล้วก็ให้เขาไปส่งชาวแก่สาวใช้ซึ่งรอคอยอยู่ที่จวนนายอำเภอ พอทุกอย่างเสร็จสิ้นหลงอินก็เอนตัวลงนอน นางภาวนากับตัวเองขอให้หลังจากนี้ชีวิตมีความสุขเสียที

สอง ภรรยาที่แปลก

เรือนมุกทะเลใต้

“ฮูหยินใหญ่เจ้าคะ ชาเจ้าคะ” สาวใช้ประคองถ้วยชาสมุนไพรให้แก่หญิงสาวที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง

“อืม” ฮูหยินใหญ่ตระกูลหนางกง หยางไป๋จูในวัยสามสิบสี่ปียืนทอดสายตาไปยังเรือนหลักของอาณาเขตคฤหาสน์ที่ประดับประดาไปด้วยสีแดงของงานมงคล งานแต่งงานของสามีตัวเองกับผู้หญิงคนใหม่

ไป๋จูมีบิดาเป็นอาจารย์สอนหนังสือให้แก่บัณฑิต ดังนั้นนางจึงมีความรู้ในเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดี สามารถอ่านเขียนได้อย่างกระฉ่งแจ่ม กิริยามารยาทเรียบร้อยสมเป็นกุลสตรี เป็นยอดหญิงที่ใครๆ ต่างหมายปอง เมื่ออายุครบสิบหกปีถึงวัยออกเรือนก็แต่ให้แก่นางกงอัครมเหสีตามคำแนะนำของแม่สื่อ

ยามรักก็รักกันหวานชื่น ทว่านางกลับไม่สามารถให้กำเนิดบุตรชายมาสืบสกุลได้เลยสักคนเดียว บุตรสาวทั้งสามแม่จะดงมเชื้อฟุ้ง แต่ก็ไม่ใช่ที่ต้องการ หลังบุตรสาวคนที่สามคลอดออกมายังไม่ถึงเดือนดี นาง

ก็ได้ยินข่าวร้ายจากปากของสามี เขาจะแต่งภรรยาคนที่สองเข้าบ้าน ในงานแต่งงานของภรรยาคนรอง นางเสียใจร้องไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ ได้แต่กล่าวโทษตัวเองที่ไม่สามารถมีบุตรชายที่สามีต้องการได้ หากนางมีบุตรชายสักคน ชีวิตแต่งงานก็คงจะมาถึงจุดนี้

ผ่านมาสิบแปดปี บุตรสาวทั้งสามเติบโตใหญ่ถึงวัยออกเรือน นางก็ปลงตก ไม่นำเรื่องนี้มาเป็นเรื่องทุกข์ใจอีก ทำหน้าที่ดูแลคุณาสน์และบ่าวไพร่อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง สามีก็ให้เกียรตินางในฐานะฮู้หยินใหญ่ของตระกูล ภรรยาผู้น้อยที่มาใหม่ต่างก็ต้องให้ความเคารพยำเกรง

ไปจุถอนหายใจด้วยความเหนื่อยล้า แม่จะบอกว่าไม่สนใจ ทว่าการแต่งงานแต่ละครั้งก็นำมาซึ่งความทุกข์ใจที่เพิ่มขึ้นไม่มากนักน้อยอยู่ดี น้องห้าเคยกล่าวกับนางว่าไม่คิดยอมไม่เป็นทุกข์ หญิงสาวจึงพยายามไม่คิดอะไรต่ออีก นางมองไปรอบๆ อาณาเขตคุณาสน์ด้วยสีหน้านิ่ง มีเสียงกรีดร้องดังออกมาจากเรือนจันทร์กลางน้ำสลับกับเสียงเครื่องกระเบื้องตกแตกเป็นระยะ

เรือนจันทร์กลางน้ำ

เพลิง!

เสียงเครื่องกระเบื้องตกกระแทกกับพื้นก่อนจะแตกกระจายกระจายไปทั่ว

“กรีด! ข้าไม่ยอม” เสียงกราดเกรี้ยวของหญิงสาวตะโกนดังแข่งกับเสียงประทัด

“ฮู้หยินรองใจเย็นๆ เจ้าคะ ระวังสุขภาพด้วย” สาวใช้สองคนพยายามกึ่งจับตัวกึ่งพยุงนายสาวของตัวเองที่ยืนอยู่กลางห้อง รอบกาย

ของพวกนางเต็มได้ด้วยเศษข้าวของเครื่องใช้แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“นางหญิงสาวเลย นางแพศยา กรีด!” ฮูหยินรองตระกูลนางกวางจิวยิวในวัยสามสิบสามปีกรีดร้องไม่หยุด นางไม่ยอม เหตุใดกัน นางก็มีบุตรชายให้สามีสมใจแล้ว เหตุใดเขายังแต่งงานรับผู้หญิงคนใหม่เข้ามาอยู่เรื่อยไป

จิวยิวเป็นบุตรสาวเจ้าของโรงรับจำนำทางตอนเหนือ นางได้พบกับนางกงอีครั้งแรกตอนไปพักที่โรงเตี๊ยมของเขา เพียงพบกันครั้งแรกนางก็นึกชมชอบบุรุษผู้นี้อยู่ในใจแล้ว และเมื่อได้ทราบข่าวที่ภรรยาเอกไม่สามารถให้กำเนิดบุตรชายได้ จึงรีบรีบบิดาให้แต่งงานให้แก่นางกงอีจนเป็นผลสำเร็จ

แต่นางจะแต่งงานเข้ามาเป็นภรรยารอง แต่ด้วยนิสัยใจร้อนเอาแต่ใจ บ่าวไพร่จึงไม่เคารพยำเกรง ไร้อำนาจในการควบคุมบ่าวไพร่โดยสิ้นเชิง ทว่าเมื่อนางให้กำเนิดบุตรชายคนแรกแก่นางกงอีได้ อาศัยฐานะของบุตรชาย ไม่ว่าอะไรนางก็จะได้ทุกอย่าง บ่าวไพร่ในคฤหาสน์จึงต้องก้มหัวให้นางแต่โดยดี แม้แต่ฮูหยินใหญ่ก็ต้องเกรงใจนางอยู่หลายส่วน

ทว่าจิวยิวที่มีบุตรชายกลับไม่เป็นที่รักใคร่ของสามีมากเท่าไรนัก หลังบุตรชายอายุครบหนึ่งขวบสามีก็แต่งงานใหม่อีกครั้ง และครั้งนี้เป็นการแต่งงานที่มีเจ้าสาวถึงสองคน ตอนนั้นนางทั้งโกรธทั้งเจ็บ แต่ก็ไม่สามารถโต้เถียงอะไรได้ อีกทั้งภรรยาคนใหม่ยังได้ชื่อว่าสามีของนางนั้นรักมากที่สุด ในหัวอกจิวยิวร้อนรุ่มเป็นไฟ เมื่อระบายกับใครไม่ได้จึงทำได้เพียงทำลายข้าวของด้วยความโกรธแค้นเท่านั้น

เพลง!

แจกันเนื้อเรียบที่อยู่ใกล้มือนางมากที่สุดถูกปาลงบนพื้นเสียงดัง

เรือนดอกเหมย

“ฮูหยินสามอย่ากังวลไปเลยนะเจ้าคะ” สาวใช้ขังกายเอ่ยพลอบใจอีกฝ่ายเมื่อมีเสียงประทัดดังสลับกับเสียงอวยพรลอดเข้ามา เรือนดอกเหมยอยู่ใกล้กับเรือนหลักของนายท่านมากที่ลุดจึงไม่อาจปิดเสียงที่เข้ามาได้

“ข้าจะไปกังวลอะไรได้” เชื้อเหมยฮวาตอบกลับเบาๆ ด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

ฮูหยินสามตระกูลหนางกง เชื้อเหมยฮวาอายุยี่สิบเก้าปี เรียกได้ว่าเป็นคนที่หนางกงรักมากที่สุด เป็นคนที่เขายินดีจะแต่งงานด้วยตั้งแต่วัยเยาว์

เหมยฮวาเป็นบุตรสาวของพ่อค้าชาในเมืองข้างเคียง หนางกงอยู่ในวัยยี่สิบห้าปีเมื่อแรกพบนางที่อยู่ในวัยแรกแย้มก็ตกหลุมรักในทันที

เหมยฮวาเป็นคนไม่สู้คนมาตั้งแต่เด็ก กิริยาอาจาริหรือก็เรียบร้อยอ่อนหวาน ใครเห็นก็รักและเอ็นดู ครั้งแรกหนางกงต้องการแต่งงานเข้ามาเป็นภรรยาเอง แต่บิดานางกลับไม่ยินยอม

ทว่าสองปีถัดมาเกิดปัญหาบาดหมางกันในหมู่เครือญาติ กิจการเริ่มย่ำแย่ หนางกงจึงเสนอตัวเข้าช่วยเหลือครอบครัวของนางแทบจะทันทีที่รู้ข่าว บิดาของนางซาบซึ้งในบุญคุณยิ่งนัก ในที่สุดจึงยอมให้นางแต่งงานกับเขาแต่โดยดี

แท้จริงยามที่นางอายุสิบหกก็ตกหลุมรักหนางกงอยู่แล้วเช่นกัน แม้เขาจะมีภรรยาอยู่ก่อนหน้านางก็ไม่ได้คิดอะไร จะอย่างไรรูปแบบนี้ก็เป็นเรื่องปกติของทุกครอบครัว

พออายุสิบแปดเมื่อบิดาถามนางว่าต้องการจะแต่งงานให้หนางกงหรือไม่ นางจึงตอบรับแทบจะในทันที เขาสัญญาว่าจะรักนางเพียงผู้เดียว

แม่นางจะไม่มีบุตรชาย แต่สามีก็ยังรักนางไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าหลังจากนั้นเขาก็ยังคงแต่งงานกับผู้หญิงคนอื่นด้วยเหตุผลทางการค้าอยู่ดี

เรือนนางแอ่น

“เอาสุรามาให้ข้า” เชื้อเยียนจื่อกระซอกซวดสุรามาจากมือสาวใช้ ก่อนจะยกดื่มจากขวด

เยียนจื่อเป็นภรรยาคนที่สี่ของนางกงอี่ นางแต่งเข้ามาพร้อมกับญาติผู้ใหญ่ของตัวเอง เชื้อเหมยฮวา นางมีอายุน้อยกว่าเหมยฮวาสองปี

ครั้งแรกนางได้พบกับนางกงอี่ก่อน และเมื่อรู้ว่าเขามาที่เมืองเพื่อติดต่อซื้อขายใบชากับท่านลุงของนาง หรือก็คือบิดาของเหมยฮวา นางก็นึกยินดีกับโชคชะตาครั้งนี้อยู่ในใจ นึกไม่ถึงว่าคนที่เขาต้องตากลับเป็นญาติผู้พี่ที่สู้อะไรนางไม่ได้แม้แต่หน่อย

นางอ้วนวอนท่านลุงให้ส่งนางแต่งงานเพื่อตามมาดูแลญาติผู้พี่อีกคน ตอนแรกนางกงอี่ปฏิเสธในทันที แต่ท่านลุงกลับเห็นด้วย เนื่องจากรู้จักนิสัยของบุตรสาวดี และกลัวว่าจะถูกภรรยาคนก่อนหน้ารังแก เยียนจื่อจึงอาศัยผลพลอยได้ครั้งนี้แต่งงานตามมาด้วยอีกคน

แม่นางจะมีบุตรสาวหนึ่งคน บุตรชายหนึ่งคน แต่กลับไม่เป็นที่รักของสามี บุตรสาวที่อายุพอกันกับบุตรสาวญาติผู้พี่ที่ไม่ได้รับความรักเท่าเทียมกับอีกฝ่าย เยียนจื่อจึงคิดจะใช้ฐานะของบุตรชายเรียกร้องสิ่งที่ต้องการบ้าง แต่ตนกลับไม่มีความสามารถพอ และสิ่งนั้นทำให้นางกงอี่เอือมระอาจนพานไม่ชอบบุตรชายรองตามไปด้วย

เรือนหยกเขียว

เสียงสวดมนต์ดังมาจากห้องด้านใน ภายในห้องสลอบอบวลไปด้วยกลิ่นธูปบูชาพระ สุธยีนห้า จิวหลินเงินอายุยี่สิบหกปี แต่งให้หางงอเมื่อแปดปีก่อน

หลินเงินเป็นบุตรสาวของเจ้าสำนักคุ้มภัยที่หางงอี่ร่วมลงนามในสัญญาร่วมกิจการ บิดาต้องการให้หางแต่งงานกับหางงอี่เพื่อให้มีชีวิตที่ดี หลินเงินในวัยสิบแปดปีเริ่มเป็นที่ต้องตาต้องใจของบรรดาลูกจ้างชายวัยฉกรรจ์ที่อยู่ในสำนัก หากวันใดนางพลาดพลั้งไปคงได้แต่ยอมรับโดยดี หากเป็นเช่นนั้นบิดาของนางคงทนไม่ได้ เขาจึงใช้เหตุผลทางการค้ามาบีบบังคับหางงอี่ให้แต่งงานกับนางแทน

ในช่วงที่อายุยังน้อยก็พอจะดึงดูดใจสามีไว้ได้บ้าง แต่หางที่ไม่สนใจทางโลกเสียเท่าไรจึงทำให้สามีเบื่อหน่ายอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นนางอาศัยอยู่ในเรือนอย่างปลีกวิเวก ไม่ว่าสามีจะแต่งภรรยาบ่อยอีกสักกี่คนนางก็ไม่ขอยุ่งเกี่ยว

เรือนเสียงคะนิง

“ฮือๆ” เสียงร้องไห้ปานจะขาดใจของสุดยีนหก หลงอี่อินดังขึ้นไม่หยุด หญิงสาวในวัยยี่สิบสี่ปีผู้นี้รักหางงอี่มากที่สุด ทั้งตัวและหัวใจของนางมอบให้สามีผู้แสนดีแต่เพียงผู้เดียว

อี่อินพบกับหางงอี่เมื่อเจ็ดปีก่อน เป็นช่วงที่เขาอยู่ในระหว่างเริ่มเบื่อหน่ายภรรยาคนที่ห้า ขบวนม้าของหางงอี่ได้เข้าช่วยเหลือขบวนของอี่อินที่กำลังถูกกลุ่มโจรปล้นและทำร้าย อี่อินที่จู่ๆ ก็ได้เจอบุรุษที่ออกมาปกป้องทำให้นางตกหลุมรักเขาทันที แทบจะพาหัวใจตัวเองไปหมอบกราบอยู่ใต้อำนาจของเขา หางงอี่ที่ชอบสตรีว่าง่ายเป็นทุนเดิม อีกทั้งยังมี

ความต้องการในตอนนั้นจึงไม่ได้ปฏิเสธอีกฝ่าย เมื่อกลับมาถึงคฤหาสน์ เขาก็ให้นางเป็นภรรยาคนที่หก

นางเห็นว่าสามีรักศุภยีนสาม นางก็ปฏิบัติตัวดีต่อหมยฮวาด้วย นางเห็นสามีรังเกียจศุภยีนสี่นางก็ไม่สนใจเยียนจี้อด้วย เรียกได้ว่าหาก เขาสั่งให้นางไปตายนางก็ตายด้วยความยินดีเป็นอย่างยิ่ง วันนี้สามีแต่งงานใหม่อีกครั้ง นางที่หาอะไรไม่ได้ ได้แต่ร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ หากสามีดีต่อภรรยาใหม่นี้ นางก็จะทำดีต่ออีกฝ่ายด้วยเช่นกัน

เรือนถูเงิน

“เจ้าเอาด้ายสีเขียวอ่อนมาให้ข้าทีสิ” ศุภยีนเจ็ด อุจिनเปาเรียกสาวใช้ ที่อยู่ด้านข้างให้หยิบด้ายสีที่นางต้องการมาให้

จินเปาเป็นบุตรสาวเพียงหนึ่งเดียวของเจ้าของกิจการร้านแลกเปลี่ยนในเมือง นางมีอายุเพียงยี่สิบสองปีเท่านั้น นางงก้อต้องการจะควมรวมเอากิจการแลกเปลี่ยนมาเป็นของตัวเองจึงได้เสนอการแต่งงานเพื่อเชื่อมกิจการเข้าด้วยกัน บิดาของจินเปาเห็นว่านางงก้อเป็นผู้ชายที่บุตรสาวจะสามารถฝากชีวิตไว้ได้จึงไม่ได้คัดค้านอะไร

นางเสียมารดาไปตั้งแต่เด็ก บิดาจึงรักใคร่บุตรสาวคนนี้มาก แม่แต่จะแต่งงานใหม่ก็ไม่กล้า เพราะกลัวว่าแม่เลี้ยงจะเข้ากันกับบุตรสาวไม่ได้ ฝ่ายจินเปาก็รักบิดาไม่แพ้กัน ด้วยความเชื่อฟังนางจึงตกลงแต่งงานกับนางงก้อตามคำบอกของบิดา แม้ว่าสุดท้ายแล้วคนทั้งสองจะไม่ได้มีอะไรเกินเลยต่อกันนางก็ไม่ได้สนใจอะไร แล้วจากที่ฟังเรื่องเกี่ยวกับคินเข้าหอนางก็ไม่ได้ต้องการร่วมหอกับใครสักคน นางงก้อกับนางจึงเหมือนอยู่ด้วยในฐานะพี่ชายกับน้องสาวมากกว่าสามีภรรยา

เรือนแปด

หลงอินในชุดเจ้าสาวสีแดงสวมมงกุฎหงส์ คลุมผ้าคลุมหน้านั่งรออยู่ที่ขอบเตียงภายในเรือนนอนของตัวเองอย่างสงบนิ่ง วันแรกๆ ที่มาถึงคฤหาสน์ นางก็ถูกจัดให้พักอยู่ที่เรือนแห่งนี้แล้ว แม้จะยังไม่ได้แต่งงาน แต่บรรดาบ่าวไพร่ต่างก็เรียกขานนางว่าฮูหยินแปด เรือนพักแห่งนี้จึงถูกเรียกว่าเรือนแปดในทันที ภายในห้องนอนวันนี้ดูแตกต่างจากเมื่อวานอย่างเห็นได้ชัด ผ้าคลุมเตียงสีขาวถูกเปลี่ยนเป็นสีแดง เทียนสีขาวที่ให้แสงสว่างในยามค่ำคืนก็ถูกเปลี่ยนเป็นเทียนสีแดง โต๊ะกลมถูกยกเข้ามาในห้องนอนเล็กๆ ของนาง ส่งผลให้ห้องที่เล็กอยู่แล้วยิ่งดูแคบขึ้นไปอีก บนโต๊ะมีอาหารมงคลจัดใส่จานเตรียมไว้หลายอย่าง

“คุณหนูร้อนหรือไม่เจ้าคะ” สาวใช้ข้างกายถามด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ร้อนหรอกพี่เสี่ยวลู่ พี่ไปรอข้างนอกเถอะ” หลงอินตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย เสี่ยวลู่เป็นสาวใช้ที่ติดตามข้างกายนางมาตั้งแต่เด็ก มีอายุมากกว่านางสองปี ครั้งนี้ที่นางแต่งงานเพื่อหนีบาปบุญกรรมของตัวเองก็ได้ขอให้นางงอข้อหาสาวใช้ของนางมาด้วย หากไม่แล้วสาวใช้คงจะต้องถูกส่งไปเป็นตัวตายตัวแทนให้ตาเหมานั้นแทนนางเป็นแน่

“พี่เสี่ยวลู่อย่าลืมเรื่องที่ข้าสั่งเอาไว้เล่า” เด็กสาวกำชับสาวใช้อีกครั้ง วันพรุ่งนี้นางมีบางสิ่งที่ต้องการจะทำให้สามเณรแปลกใจ และต้องอาศัยความช่วยเหลือจากคนตรงหน้า

“ไม่ลืมเจ้าคะ บ่าวจะรีบมาเตรียมตัวแต่เช้ามีดเลยเจ้าคะ” เสี่ยวลู่รับปากเต็มคำ เมื่อเห็นว่านางสาวไม่มีเรื่องอะไรจะพูดต่อ นางก็ออกมานอกห้องก่อนปิดประตูอย่างเบามือ

หลังสาวใช้ออกจากห้องไปแล้วหลงอินก็นั่งเรียบเรียงความคิดอยู่ในหัว ที่จริงแล้วในใจของนางก็ไม่ได้พอใจกับการแต่งงานครั้งนี้มากนัก

แม้ว่านางงอ้อจะมีใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงโปร่ง ไม่อ้วนลงพุงเหมือนชายหนุ่มในวัยเดียวกัน อีกทั้งยังร่ำรวยมีกินมีใช้ไม่ขาด เพียงแต่นางไม่ชอบเป็นรองใครสักเท่าไรนัก ที่จวนเดิมแควมีบุตรสาวแท้ๆ ของพ่อบุญธรรมอยู่สองคนนางก็ถูกกตจนแทบจะโง่หัวไม่ขึ้น อีกทั้งยังถูกทำร้ายทั้งทางจิตใจและร่างกายจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ครั้นนี้นางแต่งงานเข้ามาเป็นภรรยาคนที่แปด หากพี่หญิงทั้งเจ็ดคนก่อนหน้านี้ไม่ทำอะไรนางก็คงจะดีไป ถ้าทำนางก็จะต้องมีตอบโต้กลับไปบ้าง

เรือนของหลงอินอยู่ติดกับเรือนจันทร์กลางน้ำของสุหยินรองที่นางไต้ยินมาว่าแสนจะดูร้าย ตอนนี้น้องยังมีเสียงทวาดดังสลับกับเสียงเครื่องกระเบื้องตกแตกเป็นระยะ ดูเหมือนว่าสุหยินรองจะไม่พอใจนางอยู่เหมือนกัน ทำทางคีนีจะมีคนนอนหลับไม่สนิท หลงอินก้มมองมือของตัวเอง ลูบกำไลหยกบนแขนขวาเล่นระหว่างรอ

นางงอ้อ ชายที่จะมาเป็นสามีของนาง นับตั้งแต่ครั้งแรกที่พบกัน หลงอินก็พอจะจับความชื่นชอบส่วนตัวของชายหนุ่มได้ ดูเหมือนเขาจะชอบหญิงสาวที่มีนิสัยเชื่อฟังและอ่อนน้อมง่าย ยิ่งช่วงที่เดินทางกลับมาด้วยกันก็ยิ่งได้เห็นมากขึ้น ยามใดที่นางทำตามคำสั่งของเขา เขาก็ดูจะอารมณ์ดีอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อลูกจ้างที่เดินทางด้วยกันไม่สามารถทำตามสิ่งที่เขาสั่งได้ เขาก็ดูจะหัวเสียขึ้นมา ชายคนนี้เป็นคนชื่นชอบในอำนาจ ชอบควบคุม ขอเพียงนางวางตัวเป็นผู้ที่ต่ำต้อยกว่า นางก็จะมีชีวิตอย่างสุขสบายที่นี่

ครี๊ด! เสียงเลื่อนประตูห้องดังขึ้นเรียกสติของหลงอิน เมื่อมองไปด้านหน้าก็เห็นรองเท้าแดงปักกลายเหมือนกับคู่ที่ยืนเคียงข้างยามคำนับฟ้าดิน เด็กสาวยิ้มเชยอายเมื่อผ้าคลุมสีแดงเปิดออก นางงอ้อที่ดูไม่มีอาการเมาแม้แต่น้อยส่งรอยยิ้มตอบกลับมา ตาทั้งคู่สอดประสานกัน เขา

ยกมงกุฎหงส์ที่แสนหนักอึ้งออกจากศีรษะนาง จับจูงมือของเด็กสาวไปยัง
โต๊ะอาหาร ดื่มน้ำกินอาหารมงคล คล้องแขนแลกจอกสุรา นางเป็นภรรยา
ของเขาแล้ว

สาม ก้นเข้าหอ

ราตรีของวันตฤณภายในห้องหอที่มีค่าพันตำลึงทอง

หลังจากเปิดผ้าคลุมเจ้าสาวแล้วนางงออีกก็จึงมือหลงอินมานั่งตรงข้ามกันที่โต๊ะกลมซึ่งมีอาหารมงคลทั้งสิบชนิดเรียงอยู่ คนทั้งสองกินอาหารด้วยความเจียบเจียบ ไม่รู้จะเริ่มต้นบทสนทนาด้วยสิ่งใด

หลงอินเคยได้ยินเรื่องราวของช่วงเวลาการเข้าหอจากภรรยาของเจ้าแก้วแต่มาบ้างจึงอดหวนใจไม่ได้ หัวใจเต้นแรงจนแทบจะหลุดออกจากร่าง

“เจ้ากลัวอย่างนั้นหรือ” นางงออีกเห็นสีหน้าหวาดหวั่นของเด็กสาวแล้วก็อดทักไม่ได้ เขาแต่งงานมีภรรยามาตั้งเจ็ดคน ครั้งแรกที่แต่งงานก็ออกจะตื่นเต้นอยู่มาก แต่พอมาถึงวันนี้แล้วก็คิดแค่ว่าเป็นเพียงพิธีการหนึ่งเท่านั้น

“กลัวเล็กน้อยเจ้าค่ะ ท่านพี่” หลงอินเปลี่ยนคำเรียกอีกฝ่ายด้วยความเคอะเขิน สีหน้าของนางแดงระเรื่อ

“กินให้มากขึ้นอีกสักนิดเถอะ” นางงออีกหยิบอาหารส่งใส่ถ้วยของ

นาง ใบหน้าของเขามีรอยยิ้มจางๆ ประดับอยู่ กับผู้หญิงคนนี้ก็คงจะไม่มีอะไรแตกต่างจากหญิงสาวคนอื่น เขาก็ไม่ได้คาดหวังอะไรมากมายเสียเท่าไรนัก หลังกินอาหารมงคลเสร็จก็คล้องแขนตี๋มสุรา ชายหนุ่มรินสุราบนโต๊ะใส่ออกกระเบื้องสองใบเล็กๆ เขาเคยคิดเล่นๆ กับตัวเองว่าสุราในพิธีเช่นนี้มีความหมายอย่างไร สุดท้ายก็สรุปกับตัวเองว่ามีไว้เพียงเพื่อให้เจ้าสาวมีอาการเมาเล็กน้อย จะได้ไม่ขัดขึ้นเจ้าบ่าวมากจนเกินไปเท่านั้น เขายื่นจอกสุราให้แก่เด็กสาว

หลงอินรับจอกกระเบื้องมาถือไว้ใ้มือแล้วคล้องแขนกับชายหนุ่มตรงหน้า ก่อนยกตี๋มจนหมดในคราวเดียว รสร้อนแรงของสุราที่ไหลผ่านลำคอทำเอานางอยากจะอาเจียนเสียให้ได้ ทั้งขมทั้งฝาดไปทั่วช่องปากไม่เข้าใจเลยว่าเหตุใดบิดาบุญธรรมของนางจึงชอบตี๋มสุรานัก

“พิธีอะไรก็เสร็จหมดแล้ว เหลือเพียงเข้าหอเท่านั้น” นางงอข้อส่งรอยยิ้มมีความหมายให้แก่เด็กสาว ดวงตาของนางเป็นประกายเต็มไปด้วยแรงปรารถนา

“ข้าจะปรนนิบัติท่านพี่เองเจ้าค่ะ” หลงอินรีบพูดจนแทบจะล้าลักนางกระแอมไ้ให้ไล่ก่อนยกมืออย่างเขินอาย เด็กสาวเอื้อมมือทั้งสองไปปลดกระดุมชุดคลุมเจ้าบ่าวช้าๆ

หลังถอดชุดคลุมเจ้าบ่าวเสร็จก็พับอย่างลวกๆ แล้วพาดไว้ที่ตั่งตัวที่อยู่ใกล้มือ ถัดจากเสื้อคลุมตัวนอกก็เป็นผ้ารัดเอวของเสื้อตัวใน แม่มีอนางจะลั่นอยู่บ้างแต่ก็ไม่หยุดมือ เสื้อผ้าขึ้นแล้วขึ้นเล่าของชายหนุ่มถูกนางปลดออกทีละชิ้นและพาดเอาไว้ตามตั่งบ้าง วางซ้อนไว้ตรงที่นั่งบ้าง จนกระทั่งถึงชุดผ้าขาวบางที่อยู่ชั้นในนางจึงหยุดมือ “เชิญท่านพี่ไปนั่งรอก่อนนะเจ้าค่ะ” นางพูดด้วยน้ำเสียงลั่นเล็กน้อย

“ได้” นางงอข้อตอบรับอย่างง่ายๆ แปลกใจกับการที่นางเป็นฝ่าย

เริ่มก่อน นึกสงสัยว่านางจะทำสิ่งใดต่อไป เขาเดินไปนั่งที่ขอบเตียง สายตาจับจ้องไปที่ตัวของเด็กสาว

หลงอินหายใจเข้าออกถี่ๆ เพื่อสงบจิตสงบใจของตัวเอง ก่อนที่จะเริ่มถอดชุดเจ้าสาว นางปลดแถบผ้ารัดเอวแล้วปล่อยให้หล่นไปที่พื้น เลื้อยตัวนอก เลื้อยตัวใน กระโปรงชั้นนอก กระโปรงชั้นใน นางค่อยๆ แกะสิ่งที่ยึดเหนี่ยวชุดเหล่านั้น ก่อนจะปล่อยให้ไหลลงไปกับกองอยู่ที่พื้นทีละชิ้น ทุกๆ ครั้งที่เสื้อผ้าถูกปลดเปลื้องออกจากร่าง ส่วนแว้าโค้งน้ามองก็จะเห็นได้ชัดเจนมากขึ้น หนางกงอีกลีนน้ำลายอย่างยากลำบาก นี่ช่างเป็นประสบการณ์ที่แปลกใหม่

เมื่อเหลือเพียงชุดผ้าขาวเนื้อบางชั้นในสุด หลงอินก็หันกลับมาเผชิญหน้ากับสามีด้วยท่าที่เขินอาย ต่อให้ทำใจมาแล้วเพียงใด นางก็ยังนึกหวั่นใจอยู่ดี ชุดผ้าขาวบาง บางมากเสียจนเห็นเงาจางๆ ของเอี๊ยมสีแดงเข้มตัวใน นางค่อยๆ เดินสาวเท้าเข้ามาใกล้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนขอบเตียง หลงอินย่อตัวลงถอดรองเท้าและถุงเท้าของตัวเอง ก่อนจะย้ายมือไปถอดรองเท้าให้สามีอย่างเบามือ หนางกงอีก้มมองทุกการกระทำของเด็กสาว สายตาของเขามองลอดผ่านคอเสื้อที่เปิดกว้างไปยังเอี๊ยมตัวใน สายของเอี๊ยมที่ผูกกันไว้อย่างหลวมๆ ทำให้เขาเห็นเนินอกขาวเนียนของนางได้ชัดเจน จู่ๆ ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนลำคอแห้งผาก ความต้องการพุ่งขึ้นถึงจุดสูงสุด ทันทีที่ถุงเท้าข้างสุดท้ายหลุดออกเขาก็ทนต่อไปอีกไม่ได้

หนางกงอึ้งใช้สองมือจับท่อนแขนช่วงบนของเด็กสาวดึงตัวนางไปกดไว้บนเตียงอย่างรวดเร็ว เสียงหวีดร้องเบาๆ ด้วยความตกใจถูกอีกฝ่ายดูดกลืนไปในทันที แม้ว่าจะไม่เคยประสบกับเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน แต่หลงอินก็เรียนรู้ที่จะโอนอ่อนผ่อนตามฝ่ายตรงข้าม นางตอบสนองและ

ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เผยปากออกตามการแทรกไลน์ของอีกฝ่ายที่เข้ามาสำรวจไปทั่วช่องปาก ดูดดื่มกลิ่นกินอย่างกระหึ้นกระเที้อหรือลิ้นของชายหนุ่มชอกชอนไปทั่ว หยอกเย้าพัวพันแนบแน่นกับลิ้นเล็กๆของนาง เวลาผ่านไปเนิ่นนานเขาจึงผละออก คนทั้งคู่หุ้ยใจหอบ เนื้อตัวร้อนระอุ

หนางกงอี้ออดเลื้อยตัวบนอวดแผงอกและหน้าท้องแข็งแรงที่เขาดูแลรักษาเป็นอย่างดี จากนั้นก็กระซอกเลื้อยตัวบางของนางออก ร่างกายของหลงอินแดงระเรื่อราวกับผลท้อสุก เขาสอดมือทั้งสองข้างเข้าไปใต้เอี๊ยมก่อนเริ่มบีบเค้นเบาๆ ร่างกายของนางอุ่นกว่าตัวเขามาก และนุ่มมือจริงๆ

ตอนที่มือของหนางกงอี้อัดสัมผัสหน้าอกทำเอาหลงอินกระดกตัวหนีตามสัญชาตญาณ แต่กลับถูกอีกฝ่ายจวบจับจุดที่อยู่ใจกลางเนินเนื้อทั้งสองไว้ นิ้วที่บิดคลึงปลายยอดทั้งสองทำเอานางส่งเสียงครางไม่หยุด ยิ่งพยายามถอยหนีอีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะลงมือบดขยี้แรงขึ้น

“อา...ท่านพี่” หลงอินเรียกสามีด้วยน้ำเสียงแว่ววน

“หืม หลงอิน เจ้าต้องการอะไรหรือ” หนางกงอี้อัดสร้างทำเป็นไม่เข้าใจ นิ้วมือยังคงบดขยี้ยอดปทุมกันทั้งสองไปมาเบาๆ

“ท่านพี่...” หลงอินแ่่นอกเพื่อรับสัมผัสมากขึ้น มือทั้งสองสัมผัสลูบไล้ท่อนแขนของเขา

“อืม” ชายหนุ่มส่งเสียงครางในลำคอด้วยความพึงพอใจ พร้อมกับลากมือทั้งสองไปที่แผ่นหลังเรียบเนียนของเด็กสาว ออกแรงกระตุกสายรัดเอี๊ยมเบาๆ ใช้ปากขบและดิงเอี๊ยมตัวบางออก เผยให้เห็นยอดดอกบัวตูมสีเข้มที่เข้ากับผิวกายสีแดงระเรื่อ หนางกงอี้อัดก้มหน้าลงดูดปลายยอดด้านหนึ่งทำเอาหลงอินครวญครางออกมาด้วยความเสียวซ่าน แม้จะดิ้น

แรงลักเท่าไรก็ไม่สามารถดึงหลุดออกจากมือทั้งสองของเขายึดไหล่ของนางไว้ได้

เมื่อพอใจกับสิ่งที่ทำอยู่แล้วนางงออีกก็เปลี่ยนเป้าหมายกลับมาเป็นริมฝีปากเล็กๆ ที่ส่งเสียงหอบไม่หยุดแทน ใช้มือข้างหนึ่งซ้อนคอแล้วบิดขี้ริ้วริมฝีปากของนางอย่างดุเดือด อีกมือเริ่มลูบไล้ตามร่างกายของนางไปทั่ว จุดใดที่มือใหญ่ลากผ่านราวกับมีความร้อนไล้ตามไปด้วย หลงอินรู้สึกรุ่มร้อนไปทั่วร่าง คนทั้งสองผละออกจากกันอีกครั้ง

เด็กสาวสะดุ้งเมื่อถูกอีกฝ่ายกระตุกทางเกงขาสั้นเนือบางออกไปทั้งหมดในครั้งเดียว ตอนนี้ง่ายของนางไม่มีเสื้อผ้าปกปิดเลยแม้แต่ชิ้นเดียว ตัวนางสั่นน้อยๆ ลมหายใจหอบสะท้าน สายตาของนางงออีกวาดไล่ไปทั่วร่างกายที่กำลังจะเป็นของเขา นางเป็นของเขา ของเขาเพียงผู้เดียวเท่านั้น

นางงออีกแทรกตัวดึงขาให้แยกออกจากกัน ใบหน้าหลงอินแดงช้ำน การที่เขาทำเช่นนี้นั้นน่าอายเกินไปแล้ว ชายหนุ่มไม่สนใจท่าทางอับอายของเด็กสาวแม้แต่น้อย มือแกร่งลูบไล้จุดสวบนของนางอย่างเชียวชาญ หลงอินส่งเสียงร้องเป็นพักๆ ตามการสัมผัส ทันใดนั้นปลายนิ้วเรียวยาวก็สอดเข้าไปในตัวของเด็กสาวอย่างรวดเร็ว

“อ้า!” หลงอินร้องออกมาด้วยความตกใจ นางกดขาลงตามสัญชาตญาณ แต่กลับถูกเขายึดจับให้ยกชันเข้าไว้หนึ่งข้าง

“หึๆ” นางงออีกหัวเราะในลำคอ ขยับนิ้วเข้าออกอยู่ลึกลับ อีกฝ่ายก็ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดออกมาเบาๆ พยายามขยับตัวหนี “ซู...ไม่ต้องเกร็งไป” เขาปลอบใจนางแต่ไม่คิดจะหยุดมือ นางงออีกกระชับขาของนางในแน่นขึ้น เริ่มขยับนิ้วเข้าออกซ้ำๆ ก่อนเร่งความเร็วให้มากขึ้น หลงอินทำได้เพียงกลั้นเสียง มือทั้งสองกำผ้าคลุมเตียงแน่น เมื่อทน

ไม่ไหวอีกต่อไป ร่างกายของนางก็เกร็งไปทั้งตัว ก่อนจะอ่อนยวบลงในที่

หนางงอปล่อยขาของนางให้เป็นอิสระ เด็กสาวนอนแน่นิ่งไม่ไหวติงอยู่บนเตียง ส่วนตัวเขาถอดเสื้อผ้าชิ้นสุดท้ายที่ติดกายอยู่ เผยความแข็งแรงให้ภรรยาตัวน้อยได้เห็น หลงอินถอยหลังหนีอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะถูกกุมข้อเท้าเอาไว้ ความรู้สึกชาวบไล้ลามมาจากจุดที่ถูกกุมไปถึงศีรษะ นางเหลือบมองเพดานห้องแล้วถอนหายใจเอือกใหญ่ เนื้อตัวลั่นสะท้าน เผื่อรอสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

“อ๊า!” หลงอินกรีดร้องเสียงดังเมื่อแกนกายใหญ่โตของสามีเบียดแทรกเข้าไปในส่วนอ่อนนุ่มของตัวเองอย่างรวดเร็ว รู้สึกเจ็บปวดร้าวกับร่างกายถูกรุมทั้งเป็นชิ้นๆ ชายหนุ่มกระชับขาของอีกฝ่ายไว้ทั้งสองข้าง ก่อนจะเริ่มต้นขยับเข้าออกซ้ำๆ แน่นกว่าที่คิดไว้

“เจ็บ” เด็กสาวกัดฟันพูดความรู้สึกเพื่อให้สามีเห็นใจ น้ำตาที่เกิดขึ้นจากทั้งความกังวล ความเจ็บปวด และห้วงอารมณ์ต่างๆ นานาในช่วงเวลาที่ผ่านไปไหลซึมออกมาทางหางตา แม้ว่าตอนแรกนางจะทำใจกล้าทำทุกอย่างด้วยตัวเอง แต่แท้จริงแล้วก็ยังรู้สึกหวาดกลัวไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วไป

“ฮู้...ไม่ต้องร้อง” หนางงอหัวเราะเบาๆ พลางค้อมกายลงจูบซับน้ำตาของนาง ลูบไล้มือไปทั่วเรือนร่างเพื่อปลุกเร้าอารมณ์ เมื่อทุกอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทาง เสียงร้องของความทรมานก็กลายเป็นความสุขสม

เวลาเข้าหาคือช่วงรอยต่อที่เด็กสาวกำลังจะกลายเป็นหญิงสาว การเปลี่ยนสถานะจากคู่หนุ่มสาวกลายเป็นคู่สามีภรรยา คำสัญญาที่จะอยู่เคียงข้างกันไปตราบนานชั่วชีวิตจะหาไม่

คนทั้งสองต่างก็สูมไฟให้เกิดอีกฝ่ายและกระโจนลงไปในกองไฟด้วย

ความเรงร่า เสียงหอบหายใจและเสียงครวญครางดังสลับกันไปมาตลอดทั้งคืน

เช้าวันรุ่งขึ้น

นางงออีรวบผ้ามาขึ้นเตียงขึ้นอย่างลวกๆ เขานั่งนิ่งอยู่ที่ขอบเตียงทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมา และนึกถึงสิ่งที่จะต้องทำต่อไปในวันนี้ หลงอินลืมตาตื่นเมื่อรู้สึกถึงลมเย็นพัดวูบผ่านใบหน้า แสงอาทิตย์ที่สดใสส่องเข้ามาทำให้หญิงสาวเริ่มเห็นสิ่งรอบตัวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แผ่นหลังเปลือยเปล่าของชายหนุ่มทำให้นางนึกถึงสิ่งที่ตัวเองคิดจะทำต่อไป นางยันกายขึ้นจากเตียงด้วยความเมื่อยล้า พอเริ่มขยับตัวแล้วก็รู้สึกถึงอาการปวดหนึบที่ลามมาจากร่างกายช่วงล่าง หลงอินชะงักงันอยู่ชั่วครู่ก่อนจะคลานไปที่ขอบเตียง ชายหนุ่มหันหน้ามองร่างเปลือยของนางที่มีเพียงมือเล็กๆ ช่วยปิดช่วงหน้าอกอยู่ เขามองทุกการกระทำของหญิงสาว นึกสงสัยว่านางจะทำสิ่งใดต่อไป

หลงอินป็นลงจากเตียง มือทั้งสองโอบปิดหน้าอกของตัวเองไว้ แม้ว่าจะปิดบังอะไรไม่ได้มากและไม่ค่อยมีประโยชน์สักเท่าไรนัก แต่ก็รู้สึกอุ่นใจกว่าการเดินอย่างเปิดเผย หญิงสาวคว้าเสื้อคลุมตัวไม่สั้นไม่ยาว แต่ก็เพียงพอจะปกปิดส่วนสำคัญของร่างกายได้มาคลุมกายไว้ สาวงามในเสื้อตัวบางปิดท่อนบนแต่เปิดเผยท่อนขาเรียวทำเอาลมหายใจของชายหนุ่มสะดุด ปิดบังบางส่วนกลับนำมามองกว่าเปิดเผยทั้งหมด

หญิงสาวเดินไปยังประตูเลื่อนทางเข้าห้องนอนเพื่อทำอะไรบางอย่าง นางงออีมองสะโพกกลมกลิ้งใต้เนื้อผ้าบางๆ ไม่ว่างตา เมื่อประตูไม้เลื่อนเปิด มืออีกคู่ก็ยื่นถึงไม้ที่มีน้ำร้อนส่งควันฉุยเข้ามาในห้อง หลงอินรับถึงไฉ่ไว้ในอ้อมแขน เมื่อถือได้อย่างมั่นคงแล้ว ผ้าสะอาดอีกสองผืนก็พาด

ลงที่แขนของนาง จากนั้นก็หมุนตัวประคองถึงไม้เดินกลับมาทางเตียงนอน ประตูด้านหลังก็ปิดลงโดยคนด้านนอก นางงออีเลิควัด้วยความแปลกใจ นี่ไม่ถึงว่านางจะเตรียมการไว้ถึงเพียงนี้

หลงอินเดินประคองถึงไม้กลับมายังเตียงนอน แล้ววางถึงไม้ไว้บนโต๊ะเล็กที่อยู่ข้างหัวเตียง “ข้าจะปรนนิบัติท่านพี่” นางกล่าวเสียงหวาน ส่งสายตาดูหวังไปที่สามิ “ได้หรือไม่เจ้าคะ” เอ่ยปากขออนุญาตเสียงค่อย โดยไม่ลืมส่งรอยยิ้มเอียงอายให้ชายหนุ่มด้วย

“อืม” นางงออีส่งเสียงตอบรับจากในลำคอ การกระทำของนางในตอนนั้นเขาขบขันก หึงสาวที่เรียบร้อยและเชื่อฟัง แต่ในยามคำคืนก็เร่าร้อนจนเขาแทบทนไม่ไหว

หลงอินเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนาของเขาแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจกับตัวเองเงียบๆ ในเมื่อนางสวมคราบของลูกแกะไว้ได้แล้ว ก็จะไม่ให้ใครเปิดเผยตัวตนของนางเด็ดขาด หึงสาวนำผ้าหนาผืนเล็กจุ่มน้ำบิดหมาดๆ ส่งให้เขาเช็ดหน้า ส่วนผ้าหนาผืนที่ใหญ่กว่าก็จุ่มแช่ลงในถังไม้ เมื่ออีกฝ่ายเช็ดหน้าเช็ดตาเรียบร้อยแล้วหลงอินก็ซ้อนเอาผ้าผืนที่แช่อยู่ในถังไม้ขึ้นมามิดน้ำออก ตัวผ้าชุ่มน้ำพอประมาณ อุณหภูมิของตัวผ้าก็ไม่ร้อนและเย็นจนเกินไป นางรับผ้าผืนเล็กคืนกลับมาพาดไว้ที่ขอบถังไม้ ถือผ้าผืนใหญ่ก้าวเข้าไปใกล้สามิ

หึงสาวส่งยิ้มเอียงอายให้เขาแล้วเริ่มเช็ดตัวให้ นางเริ่มเช็ดจากช่วงคอไปยังไหล่ทั้งสองข้าง ไหล่ตามท่อนแขนไปยังฝ่ามือ จุ่มน้ำแล้วบิดอีกครั้งจึงเปลี่ยนมาเช็ดหน้าอกกว้างไล่ลงมายังหน้าท้อง หลงอินเอบแขนลอดผ่านรักแร้เพื่อไปเช็ดแผ่นหลังให้เขา การทำเช่นนี้ทำให้ร่างกายของทั้งสองแนบชิดกันยิ่งขึ้น สายตาของนางงออีมองข้ามไหล่ข้างไปยังแผ่นหลังไล่ไปจนถึงรอยต่อระหว่างชายเสื้อที่ขยับไปมาตามการเคลื่อนไหวของ

อีกฝ่าย เขาลอบกลืนน้ำลายพยายามกดความรู้สึกของตัวเองเอาไว้ หลังเช็ดก้นแล้วเสร็จก็เป็นช่วงล่างของร่างกาย นางจุ่มผ้าลงในอ่างน้ำอีกครั้ง ในตอนนั้นก็ปลุกความกล้าในใจไปด้วย

“ตรงนั้นข้าเช็ดเองได้ เจ้าเอาผ้าผืนเล็กมาให้ข้า” นางงอแงปฏิเสธความหวังดีของหญิงสาว ขึ้นให้นางทำต่อมีหวังวันนี้เขาจะไม่ได้ออกไปจากห้องนอนของนางเป็นแน่

หลงอินพยักหน้า นางแฉ่ผ้าผืนใหญ่ลงไปในน้ำที่ตอนนี้เริ่มมีคราบโคลนลอยอยู่เหนือผิวน้ำ นางขยี้ผ้าผืนเล็กในอ่าง บิดน้ำออกแล้วส่งให้นางงอแงรับผ้าก็ไม่รับเปล่า ยังลูบมือของนางเป็นการหยอกล้ออีกด้วย เมื่อได้รอยยิ้มกลับมาเขารู้สึกถูกใจอย่างไรบอกไม่ถูก หลังชายหนุ่มจัดการตัวเองเสร็จหลงอินก็กลับมารับช่วงต่อ หญิงสาวคุกเข่าลงที่พื้นเช็ดต้นขาไปที่หัวเข่าทั้งสอง จากหัวเข่าไปที่ข้อเท้า เช็ดเท้าและฝ่าเท้าทั้งสองข้างก็เป็นอันเสร็จ

หลังจากเช็ดตัวของสามีเสร็จหลงอินก็เดินไปหยิบเสื้อผ้าชุดเก่าของเขาที่นางถอดและพับวางไว้บนเตียงเมื่อคืนมาให้ แม้ว่านางงอแงจะมีภรรยามาก แต่เขากลับเป็นพวกที่รักความเป็นส่วนตัวสูง ถึงขนาดต้องมีห้องนอนเป็นของตัวเอง และเสื้อผ้าทั้งหมดของเขาก็จะรวมกันอยู่ในตู้ของห้องนอนส่วนตัวเท่านั้น ไม่มีแบ่งไปไว้ที่ห้องนอนของภรรยาคนอื่นเด็ดขาด ยกเว้นเรือนของฮุยฮินสามหมยฮวาที่พอจะมีอยู่บ้าง

“ข้าแต่งตัวเองได้ เจ้าไปจัดการตัวเองเถิด” ชายหนุ่มกล่าว การให้ภรรยามาปรนนิบัติรับใช้นั้นสบายก็จริงอยู่ แต่เขายังมีสิ่งอื่นที่ต้องทำอีกมาก หากมีแต่ให้นางทำให้ทุกอย่าง เห็นทีเขาและนางคงจะไปสายแล้ว

เมื่อสามีพูดเช่นนั้น หลงอินก็ไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่ยื่นเสื้อผ้า

ทั้งหมดให้เท่านั้น แล้วนางก็เดินไปยังตู้ไม้เก็บของของตัวเอง ก่อนเลือกเสื้อผ้าออกมาชุดหนึ่ง แต่แทนที่จะสวมเลยกลับเดินถอยย้อนมายืนใกล้หน้าต่างอ้อแทน ทันใดนั้นตัวเธอเกือบจะต้องล้าล้าอากาศเมื่อหญิงสาวถอดเสื้อตัวบางของตนเองออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ปล่อยให้เสื้อที่สวมอยู่ไหลไปกองที่พื้น เปิดเผยทุกสัดส่วนแก่สายตาของเขา

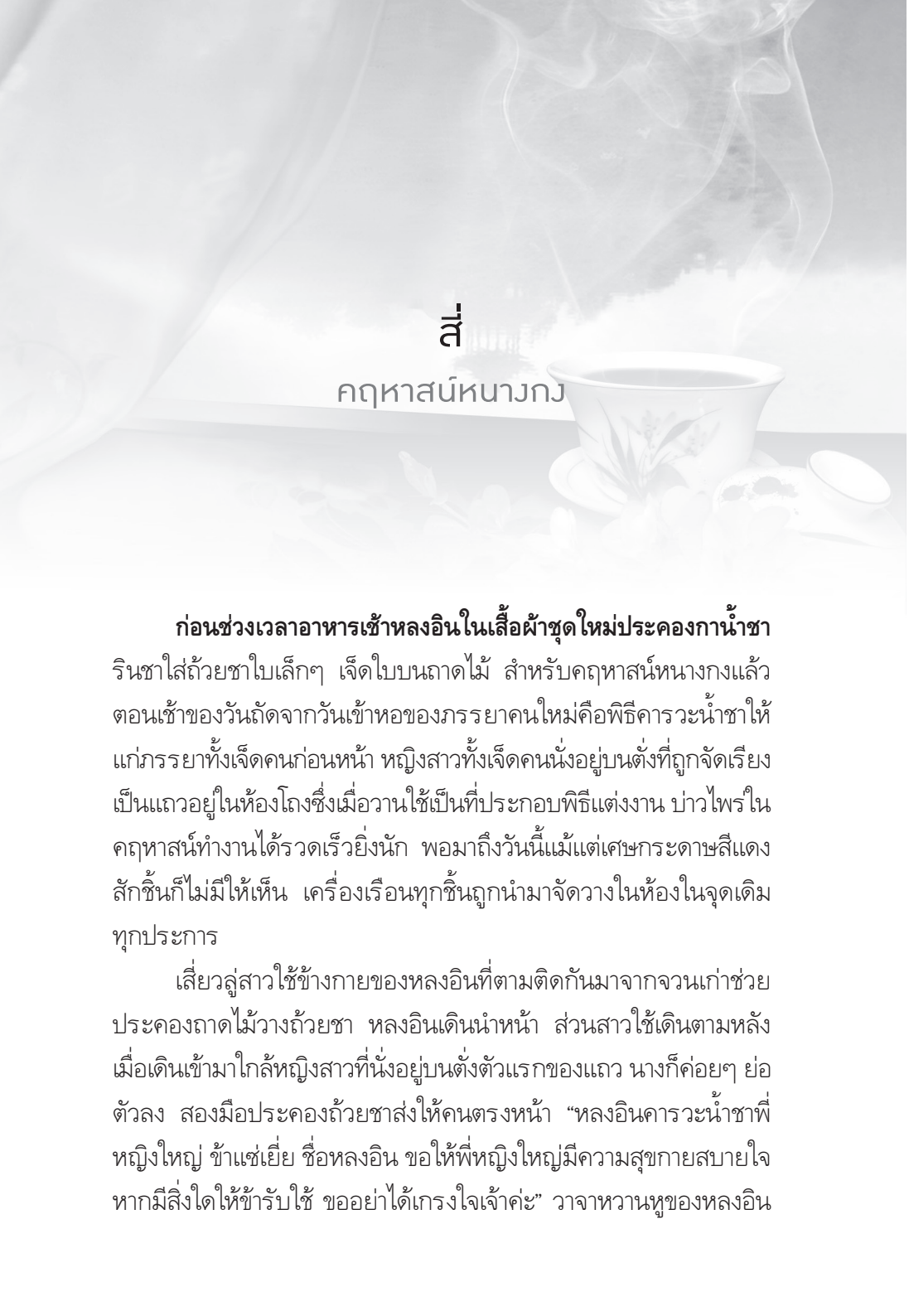
ตอนแรกหลงอินคิดจะใช้ผ้าเช็ดหน้าร่วมกันกับสามี แต่นางต้องเปลี่ยนมาใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนบางของตัวเองแทน หลังเช็ดหน้าเช็ดตาเสร็จนางก็บิดผ้าผืนใหญ่ที่เมื่อครู่เพิ่งใช้เช็ดตัวสามีมาเช็ดตัวของตัวเองบ้าง ทำให้เหมือนทำทุกอย่างไปแบบไม่คิดอะไร แต่ที่จริงเรื่องนี้ก็เป็นส่วนหนึ่งที่นางคิดมาเป็นอย่างดีแล้ว แม้จะเปิดเผยร่างกายมากไปสักนิด ทว่าหลังจากผ่านเรื่องเมื่อคืนมา มีจุดใดที่เขายังไม่เห็นอีกอย่างนั้นหรือ หากทำให้สามีหลงใหลได้ก็ไม่จำเป็นต้องกลัวว่าฐานะของตัวเองจะสั่นคลอนนางจะต้องอยู่ที่นั่นอย่างสุขสบายให้ได้ หลังเช็ดตัวเสร็จนางก็หยิบเอี่ยมตัวใหม่ขึ้นมาปิดส่วนหน้าอก เอี่ยมมือไปด้านหลังเพื่อผูกสายรัด แต่น่าแปลกนัก จะผูกอย่างไรก็ไม่สำเร็จเสียที

มือใหญ่คู่หนึ่งจับมือของนางไว้ “ให้ข้าช่วยนะ” เสียงแหบห้าวของนางงอ้อดังขึ้น ใครจะรู้ว่าเขาต้องควบคุมตัวเองมากเพียงไร เหตุใดภรรยาใหม่ของเขายังไม่รู้จักระวังตัวบ้าง นางทำอะไรคิดน้อยมากเกินไปแล้ว ท่าทางยกมือไขว้หลัง ทั้งยังเปิดเผยร่างกายไปหมด ทำเอาเขาถึงกลับต้องสวดบทสวดที่ตัวเองพอจะรู้จักเพื่อดับกิเลสเลยทีเดียว

“ขอบคุณเจ้าค่ะท่านพี่” หลังหลอกล่อให้อีกฝ่ายช่วยผูกเอี่ยมซึ่งเป็นอาภรณ์ที่บุรุษมักจะคิดถึงเป็นอย่างแรกๆ ในยามเปลี่ยวเหงา เสื้อผ้าชิ้นถัดไปก็ไม่ได้ต้องการให้เขาช่วยสวมอีก หลงอินที่แต่งตัวอย่างเรียบร้อย สวมถุงเท้าและรองเท้าของตัวเอง นางหันกลับไปเรียกสามีเสียง

หวาน “ท่านพี่ ข้าช่วยใส่ถุงเท้ากับรองเท้าให้นะเจ้าคะ” นางถือถุงเท้าและรองเท้าของสามีไว้ในมือ

“ได้ดี” หนางกงอึ้งนี่อ่อนลมหายใจบนตั่งตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด เขานั่งวางท่าราวกับเป็นราชา ส่วนหญิงสาวก็รีบคุกเข่าสวมถุงเท้าและรองเท้าให้เขาด้วยความจงรักภักดี ไม่ใช่เพียงแค่ความปรารถนาทางกายที่นางมอบให้เขาเท่านั้น แต่ยังเติมเต็มความต้องการของจิตใจลึกๆ ของเขาไปด้วย

สี่

กฤตาสน์หนางกง

ก่อนช่วงเวลาอาหารเช้าหลงอินในเสื้อผ้าชุดใหม่ประกองกาน้ำชา
รินชาใส่ถ้วยชาใบเล็กๆ เจ็ดใบบนถาดไม้ สำหรับกฤตาสน์หนางกงแล้ว
ตอนเช้าของวันถัดจากวันเช้าหอของภรรยาคนใหม่คือพิธีคารวะน้ำชาให้
แก่ภรรยาทั้งเจ็ดคนก่อนหน้า หญิงสาวทั้งเจ็ดคนนั่งอยู่บนตั่งที่ถูกจัดเรียง
เป็นแถวอยู่ในห้องโถงซึ่งเมื่อวานใช้เป็นที่พักประกอบพิธีแต่งงาน บ่าวไพร่ใน
คฤหาสน์ทำงานได้รวดเร็วยิ่งนัก พอมาถึงวันนี้แม้แต่เศษกระดาษสีแดง
สักชิ้นก็ไม่มีให้เห็น เครื่องเรือนทุกชิ้นถูกนำมาจัดวางในห้องในจุดเดิม
ทุกประการ

เสี่ยวลู่สาวใช้ข้างกายของหลงอินที่ตามติดกันมาจากจวนเก่าช่วย
ประกองถาดไม้วางถ้วยชา หลงอินเดินนำหน้า ส่วนสาวใช้เดินตามหลัง
เมื่อเดินเข้ามาใกล้หญิงสาวที่นั่งอยู่บนตั่งตัวแรกของแถว นางก็ค่อยๆ ย่อ
ตัวลง สองมือประกองถ้วยชาส่งให้คนตรงหน้า “หลงอินคารวะน้ำชาพี่
หญิงใหญ่ ข้าแซ่เยี่ย ชื่อหลงอิน ขอให้พี่หญิงใหญ่มีความสุขกายสบายใจ
หากมีสิ่งใดให้ข้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” วาจาวานหูของหลงอิน

ถูกกล่าวออกมาได้อย่างง่ายดาย รอยยิ้มของนางสดใสดูจตุไบไม่ผลิ

“พี่หญิงแซ่หยาง ชื่อไป๋จู ขอให้น้องหลงอินดูเลท่านพี่ให้ดีกว่าเพียงพอแล้ว” ไป๋จู สุหยินใหญ่ของภคทาส์กล่าวตอบรับไม่ตรีด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่แฝงไปด้วยความทรงอำนาจ นางมีสีหน้าแฝงความเหนียวล้า มีผู้หญิงมาเพิ่มในภคทาส์อีกคน ก็จะมีเรื่องให้นางต้องจัดการเพิ่มอีกเรื่อง ไหนจะข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ แล้วยังเรื่องที่ต้องระวังไม่ให้มีเรื่องบาดหมางใจขึ้นอีก เมื่อเห็นแววตากระจ่างใสของหญิงสาวตรงหน้าแล้ว นางก็ได้แต่สะท่อนใจ อายุเพียงสิบแปดปี มากกว่าบุตรสาวคนโตของนางเพียงปีเดียวเท่านั้น กลับต้องมาแต่งให้ชายอายุสามสิบหก หากเป็นบุตรสาวนาง นางจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้นอย่างเด็ดขาด แต่อย่างไรการแต่งงานครั้งนี้ก็ไม่ใช่ว่าการบังคับฝืนใจ ในเมื่อหญิงสาวตรงหน้าตัดสินใจแล้ว ก็ได้แต่หวังว่าหญิงผู้นี้จะเป็นคนดี นางจะได้ไม่ต้องกังวลใจ สุหยินใหญ่ไป๋จูส่งยิ้มอ่อนโยนและเห็นใจให้แก่อีกฝ่าย รับถ้วยน้ำชาขึ้นมาดื่มเล็กน้อยแล้วก็ส่งให้สาวใช้ที่รออยู่ด้านหลังตัวเอง

หลงอินเดินด้วยเข้าไปหยุดที่หน้าหญิงสาวคนที่สอง “หลงอินคารวะน้ำชาพี่หญิงรอง ขอให้พี่หญิงมีความสุขกายสบายใจ หากมีสิ่งใดให้ข้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” นางหยิบถ้วยน้ำชาใบใหม่ส่งให้คนตรงหน้า

“ข้าแซ่จาง ชื่อจิวเยว่” จิวเยว่ในวัยสามสิบสามปีตอบกลับด้วยน้ำเสียงฮึกฮัก เมื่อคืนแค่บ่าวไพร่มาบอกให้นางหยุดส่งเสียงนางก็นึกโกรธเคืองอยู่ประมาณหนึ่งแล้ว ยิ่งพอได้ยินเสียงครวญครางดังมาเกือบทั้งคืนนางก็สุดจะทนไหว ได้แต่กลักรำลึนฝันนอนอยู่ในใจ แม้จะไม่พอใจอยู่มาก แต่จิวเยว่ก็จำเป็นต้องรับเอาถ้วยชาจากมือของหญิงสาวอ่อนวัยตรงหน้า นางไม่ยอมแสดงท่าที่ไม่เหมาะสมต่อหน้าสามี เอาไว้รอหลังจากนี้เสียก่อน

ความรู้สึกเป็นอริที่แสดงออกทางสีหน้าของอีกฝ่ายทำให้หลงอิน รู้สึกเหน้อยหน่าย คนเช่นนี้นางเคยเห็นมาก่อนในวัยเด็ก ตอนนั้นด้วยความไร้เดียงสาทำเอานางล้มป่วยจนเกือบตาย ช้ำยังเกิดเรื่องที่ท้อระย จิตใจของนางอย่างรุนแรงอีกด้วย ชื่อจิวเยว่ เยว่ก็คือดวงจันทร์ เช่นนั้นก็ป็นนั้งจันทร้จมโคลนก็แล้วกัน หลงอินเก็บงำความรู้สึกของตัวเองไว้ได้ อย่างมิดชิด นางไม่ใช่คนโง่ที่เพียงแค่ว่าเข้ามาวันเดียวก็จะซั้กสีหน้าใ้ ผู้ที่มาก่อน หลงอินส่งยิ้มไร้เดียงสากลับไปให้อีกฝ่าย สุหยินรองจิวเยว่ เห็นแล้วก็รู้สึกคลื่นไส้ยั้งนัก ถ้วยชาที่นางรับมาแล้วก็รีบส่งต่อให้สาวใช้ ที่ยืนรอกอยู่ด้านหลังทันทีโดยไม่คิดจะแตะ

“หลงอินคารวะน้ำชาพีหึงสาม ขอให้พีหึงมีความสุขกายสบายใจ หากมีสิ่งใดให้ซ้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” คนถัดมาเป็นหญิงสาวที่ดูงดงามแต่บอบบาง สุหยินสามหมยฮวาในปีนี้มีอายุยี่สิบเก้าปี ตั้งแต่แต่งงานมาก็เป็นั้ที่รักของสามีมาโดยตลอด

“พีหึงแซ่เซี่ย ชื่อหมยฮวา ขอให้เจ้ามีความสุขเช่นกัน” สุหยินสามหมยฮวารับถ้วยน้ำชาจากมืออีกฝ่ายด้วยสองมือ ทำทางบอบบางของนางทำให้หลงอินมีความรู้สึกแปลกๆ แต่บอกไม่ถูกว่าคืออะไร

หลงอินหยิบถ้วยชาส่งให้หญิงสาวคนถัดไป “หลงอินคารวะน้ำชาพีหึงสี่ ขอให้พีหึงมีความสุขกายสบายใจ หากมีสิ่งใดให้ซ้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ”

“ซ้าเซี่ยเยี่ยนจื่อ เจ้าอย่าได้เดินมาใกล้เรือนซ้าก็พอ” สุหยินสี่เยี่ยนจื่อในวัยยี่สิบเจ็ดปีตอบกลับด้วยน้ำเสียงหยิงยโส ใบหน้าของนางยังดูไม่สร้างเภาเท่าไรนัก

หลงอินไม่ได้แสดงสีหน้าอะไรกลับไป นอกจากรอยยิ้มละมุน แต่ในใจนึกดูถูกอีกฝ่าย เมื่อลองสังเกตดีๆ แล้ว ชุดที่คนตรงหน้าสวมอยู่จะ

ดูอย่างไรก็ไม่ดังเท่าหญิงสาวคนอื่น ดูเหมือนนางงออีกก็ไม่ได้ชอบ
ผู้หญิงคนไหนเท่าไรนัก กิริยาอาจไม่สำรวม อีกทั้งยังมีกลิ่นสุราออกมาจาก
ร่างกายอีก หญิงสาวเช่นนั้นอย่างไรก็เป็นได้แค่คนปึกหักที่บินไม่ขึ้นอีกแล้ว

“หลงอินการวะน้ำชาพี่หญิงห้า ขอให้พี่หญิงมีความสุขกายสบายใจ
หากมีสิ่งใดให้เข้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” คนถัดมาเป็นหญิงสาว
ที่มีใบหน้าเอบอ๋ม สีหน้าเฉยชาราวกับละแล้วซึ่งอารมณ์ใดๆ ในมือยังมี
สร้อยลูกประคำไม่อยู่ด้วย

“พี่หญิงแซ่จิว ชื่อหลินจิน ขอให้คุณพระคุ้มครองน้องหลงอิน”
สุหยินห้าหลินจินป็นี่มีอายุยี่สิบหกปี ในบรรดาหญิงสาวทั้งหมด กล่าว
ได้ว่านางเป็นคนที่เรียกร้องสิ่งต่างๆ น้อยที่สุดแล้ว อาหารก็ขอเพียงกับข้าว
ง่ายๆ สองอย่าง ส่วนเสื้อผ้าและเครื่องประดับยังไม่จำเป็นต้องเข้าไปใหญ่

“หลงอินการวะน้ำชาพี่หญิงหก ขอให้พี่หญิงมีความสุขกายสบายใจ
หากมีสิ่งใดให้เข้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” เมื่อมาถึงคนที่หก หลงอิน
ก็เริ่มรู้สึกปวดหัวเข้านึ้มาแล้ว

“พี่หญิงแซ่หลง ชื่ออ้ออิน พวกเราต้องช่วยกันปรนนิบัติท่านพี่ให้ดี
นะ” อ้ออินตอบกลับด้วยน้ำเสียงร่าเริง หญิงสาววัยยี่สิบสี่ปียิ้มแยมตอบ
กลับพลางเหล่ตามองไปทางนางงอ

ผู้หญิงงม เพียงแค่มองดูก็รู้แล้วว่าผู้หญิงคนนี้ต้องเป็นพวก
มกมายในความรักเป็นแน่ ขอเพียงนางงออ้อพูดสิ่งใดตัวนางก็คงเห็นด้วย
อย่างไม่ต้องสงสัย คนที่ไร้จุดยืนเช่นนี้ก็เป็นคนอีกประเภทที่หลงอินไม่
ชอบเช่นกัน

“หลงอินการวะน้ำชาพี่หญิงเจ็ด ขอให้พี่หญิงมีความสุขกายสบายใจ
หากมีสิ่งใดให้เข้ารับใช้ ขออย่าได้เกรงใจเจ้าค่ะ” หลงอินแอบลอบถอน
หายใจ ในที่สุดก็ถึงคนสุดท้ายเสียที นางประคองถ้วยชาใบสุดท้ายบน

ถาดยื่นให้อีกฝ่าย

“ข้าแต่จ้าว ชื่อจินเปา ยินดีที่ได้รู้จักเจ้า” จินเปาตอบกลับด้วยน้ำเสียง
ร่าเริงยิ้มแย้มเช่นกัน หญิงสาววัยยี่สิบสองปีผู้นี้ใช้ชีวิตอยู่ในคลุหาสน์ด้วย
ความสงบเสียงย่อมเรียบร้อย นางและนางกงอี่ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกันมากนัก
ส่วนใหญ่หญิงสาวมักจะใช้เวลาไปพูดคุยกับฮูหยินห้าหลินเงินเสียมากกว่า

“เสร็จพิธีแล้วก็ไปกินอาหารเช้ากันเถอะ” นางกงอี่ในเสื้อผ้าชุด
ใหม่กล่าวกับภรรยาทั้งแปด ตอนที่ออกจากเรือนนอนของภรรยาใหม่เข้า
ก็รีบกลับห้องของตัวเองเพื่อไปแต่งตัวด้วยชุดใหม่ทันที

“เจ้าคะ” บรรดาหญิงสาวรับคำอย่างนอบน้อม ส่วนสาวใช้ประจำ
ตัวต่างก็ประคองนายสาวของตัวเองเดินไปทางห้องอาหาร เสี่ยวลู่วางถาด
ไม้กับสาวใช้ที่ไม่ได้มีหน้าที่ต่อแล้วรีบวิ่งเข้าไปช่วยพยุงตัวหลงอินขึ้นจาก
พื้น นางเดินไปทางห้องอาหารเป็นคนสุดท้าย นอกจากปวดช่วงล่างแล้วยัง
ต้องปวดเข่าอีก แต่งงานเข้าบ้านที่มีภรรยาอยู่มากไม่ใช่เรื่องดีเลยสักนิด

ขบวนของบรรดาหญิงสาวเรียงแถวกันเดินไปยังที่นั่งรากับรู้กัน
ว่าใครจะนั่งตรงจุดไหน ใจกลางห้องขนาดพอๆ กับห้องโถงเมื่อครู่มีโต๊ะ
ไม้กลมสองชั้นขนาดสิบคนนั่งตั้งอยู่ ที่ว่าสองชั้นก็คือนอกจากตัวโต๊ะแล้ว
ใจกลางโต๊ะยังมีแผ่นไม้กลมยกสูงและดูเหมือนว่าจะหมุนได้ หลงอิน
เลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ โต๊ะหมุนได้เช่นนี้นางไม่เคยเห็นมาก่อน

“อะแฮ่ม” เสียงกระแอมของฮูหยินใหญ่ไปจูเรียกสติของหญิงสาว
คนใหม่ อาการเหม่อของนางแม้แต่นางกงอี่ยังอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้
หลงอินค้อมตัวก้มศีรษะเล็กน้อยด้วยความเคอะเขิน ก่อนเดินเข้าไปนั่ง
ยังที่นั่งที่ว่างอยู่ นางนั่งตรงข้ามกับนางกงอี่พอดีบพอดี ด้านขวาของ
ชายหนุ่มมีฮูหยินใหญ่ไปจู ฮูหยินรองจิ๋วเยว่ และฮูหยินหกอีอินเรียงตาม
ลำดับ ส่วนที่นั่งด้านซ้ายมีฮูหยินสามเหมยฮวา ฮูหยินสี่เยียนจื่อ ฮูหยิน

ห้าหลินจิน สุหยินเจ็ดจินเป่า และนาง นอกจากคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะแล้ว ก็ยังมีสาวใช้ยืนรอรับใช้รอบๆ อีกสามคนคอยส่งผ้าเช็ดมือบ้าง เติมน้ำบ้าง ตามความต้องการของคนที่นั่งอยู่

หญิงสาวมองไปรอบๆ ห้องอย่างสนใจ ตอนมาถึงใหม่ๆ นางอยู่แต่ในห้องนอนในเรือนที่จัดเตรียมไว้สำหรับตัวเองเพื่อรอเวลาแต่งงานเท่านั้น วันนั้นจึงได้ออกมาดูรอบๆ เมื่อมองรอบห้องแล้วไม่เห็นว่ามีอะไรน่าสนใจก็ลดสายตาตามาสำรวจอาหารบนโต๊ะแทน มองไปมารอบหนึ่งก็รู้สึกเหมือนมีใครมองท่าทางของนางอยู่ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็สบตากับนางกงอ้อย่างพอดีพอดี เขายิ้มให้นาง ก่อนพยักหน้าเล็กน้อย ส่งผลให้นางกลายเป็นเป้าสายตาของภรรยาผู้พี่ทั้งหลายในทันที นางรีบก้มหน้าก้มตากินอาหารตรงหน้า หลบสายตาของคนทั้งเจ็ดที่มองนางเป็นตาเดียว

หลังมื้ออาหาร เมื่อจานอาหารใบสุดท้ายถูกยกออก หลงอินเห็นว่า ไม่มีใครขยับตัวลูกนางจึงนั่งนิ่งๆ อยู่กับที่ตาม สาวใช้รินชาและส่งถ้วยชามาวางด้านข้างของเจ้านายทุกคนเพื่อดื่มล้างปาก

“พิธีการอะไรก็ครบถ้วนหมดแล้ว พวกเจ้าอยู่กันอย่างรักใคร่ปรองดองให้เหมือนที่ผ่านมาก็แล้วกัน” นางกงอ้อเริ่มการสนทนาหลังมื้ออาหาร “จูเอ๋อร์” เขาเรียกสุหยินใหญ่ไปจูที่นั่งอยู่ด้านขวาของตัวเองโดยไม่มองหน้า มีอัยกัถยชาบนโต๊ะขึ้นมาจิบ

“น้องหลงอิน จากนั้นไปเข้าจะขอกล่าวเรื่องกฎระเบียบภายในคฤหาสน์สักเล็กน้อย” สุหยินใหญ่ไปจูชวนชื่อหลงอินออกมา ทำให้หญิงสาวต้องรีบเงยหน้าขึ้นทันที ไปจูเว้นช่วงสวดหายใจเข้าก่อนพูดต่อ “พวกเราพี่น้องต้องปรนนิบัติท่านพี่ให้ดีที่สุด เชื่อฟังคำสั่งของท่านพี่ และไม่ทำตัวให้เป็นปัญหา” นางปรายตาไปรอบโต๊ะ “ในเวลาเช้าจะไปที่ไหนก็ได้

ในอาณาเขตคฤหาสน์ หากจะออกไปข้างนอกก็ให้แจ้งแก่พ่อบ้าน ส่วนยามวิกาลไม่ออกนอกเรือนตัวเอง ยกเว้นแต่ได้รับอนุญาตจากท่านพี่ หากต้องการสิ่งของอะไรให้สาวใช้ในเรือนมาแจ้งแก่พ่อบ้าน หากพบผู้กระทำความผิดหรือมีปัญหอะไรกับผู้อื่นให้มาพบข้าโดยตรง ห้ามไปจัดการกันเอง” นางส่งสายตาไปยังสุหิณรอนจิวเยว่และสุหิณลีเยียนจื่อ

“หากพวกเจ้าไม่เคารพกฎจะหาว่าข้าไม่เตือนไม่ได้” เมื่อกล่าวจบ นางก็ยกถ้วยชาขึ้นดื่มอีกใหญ่ ด้วยความที่อายุมากที่สุดและมีศักดิ์เป็นถึงสุหิณใหญ่ ทำให้นางต้องแสดงตัวเป็นพี่สาวคนโตที่ต้องดูแลน้องๆ ให้อยู่ในระเบียบ

“หลงอิน” นางกงอี่เรียกชื่อภรรยาคนใหม่

“เจ้าคะ ท่านพี่” นางขานรับอย่างว่าง่าย

“เรือนแปดของเจ้า ถ้าเลือกซื้อเรือนได้แล้วให้ไปแจ้งพ่อบ้านเพื่อทำป้ายใหม่เสียด้วย”

“รับทราบเจ้าคะ ท่านพี่”

“เรื่องกินอาหาร ถ้าเจ้าไม่สะดวกก็สามารถอยู่กินที่เรือนตัวเองได้ แต่ให้สาวใช้มาแจ้งพ่อบ้านก่อนเวลาอาหารสักชั่วยามก็พอ”

“เจ้าคะ ท่านพี่” มีอะไรก็ให้แจ้งพ่อบ้าน ถ้ามีปัญหากันเองให้แจ้งสุหิณใหญ่ หรือไม่ก็ทำโทษกันเอง แต่ห้ามให้ใครรู้ หลงอินเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งแล้ว

“แยกย้ายกันไปเถอะ” นางกงอี่โบกมือให้ทุกคนแยกย้าย เป็นการจบมือเข้ามือแรกของนางในฐานะสุหิณแปดประจำตระกูลนางกง

หลังจบมืออาหารเช้า หลงอินใช้เวลาว่างในการสำรวจรอบคฤหาสน์
อาณาเขตของคฤหาสน์ค่อนข้างจะกว้างขวาง แม้ว่าตัวเรือนต่างๆ จะอยู่

ใกล้ๆ กัน แต่ก็มิระยะห่างพอเป็นส่วนตัว เรือนของนางงอคือเรือนหลังใหญ่ใจกลางบริเวณทั้งหมด มีชื่อว่าเรือนทรัพย์สมบัติ ตัวเรือนมีสองชั้น ชั้นล่างแบ่งเป็นตัวเรือนส่วนกลาง โถงด้านหน้า เรือนปีกซ้ายและเรือนปีกขวา เรือนปีกซ้ายเป็นห้องของบุตรสาวทั้งหกคน ตัวเรือนปีกขวาเป็นห้องของบุตรชายอีกสองคน และห้องหนังสือหลักที่ใครจะเข้าไปใช้ก็ได้ ซึ่งสุหนินใหญ่ไปจุมักจะใช้นั่งตรวจบัญชีการเงินของคฤหาสน์ ในบางครั้งก็จะใช้เป็นโต๊ะเรียนหนังสือของขุนชายทั้งสอง

“น้องหลงอินมีอะไรหรือเปล่า” สุหนินใหญ่ไปจุมที่เห็นหลงอินเดินเข้ามาในห้องหนังสือถามขึ้น

“ไม่มีอะไรเจ้าคะ ข้ากำลังเดินดูรอบๆ อยู่” หลงอินตอบกลับด้วยท่าทีนอบน้อม ภายในห้องหนังสือมีชั้นหนังสือวางอยู่บางตา หนังสือบนชั้นก็มีไม่มาก ที่มากเห็นจะเป็นสมุดบัญชีที่เป็นเล่มคล้ายๆ กันวางอยู่เป็นตั่งๆ

“เช่นนั้นไปแถวเรือนดอกเหมยก็ดี แมต่อนี้จะยังไม่ใช้หน้าหนาว แต่ที่นั่นก็ดูร่มรื่นที่สุดแล้ว” ไปจุมตอบกลับด้วยความที่เป็นมิตร นางวางสมุดบัญชีลงบนโต๊ะไม้ยาวขนาดหกคนนั่ง เริ่มต้นเขียนรายการค่าใช้จ่ายลงไปและไม่สนใจการรยาคนใหม่ของสามีอีก หลงอินมองไปรอบๆ แล้วเห็นว่าไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก ในเมื่ออีกฝ่ายไม่สนใจนาง นางก็เลือกที่จะเดินออกมา ไม่เข้าไปรบกวนอีก

หญิงสาวเดินดูรอบๆ ตัวเรือนด้านใน จนมาถึงห้องรับแขก ภายในห้องมีชุดตั้งไม้ยาวที่ดูแล้วน่าจะนั่งสบายกว่าตั้งไม้ในห้องนางมาก อีกทั้งยังมีของตกแต่งห้องที่ดูดีหลายชิ้น แจกันกระเบื้องทรงสูงวาดลายก๊อนเมฆดูสมจริงเสียจนหลงอินอดที่จะเอามือไปลูบดูไม่ได้ แม้จะเป็นของที่ตั่งเอาไว้เฉยๆ แต่กลับไม่มีฝุ่นสักเม็ด ถัดมาเป็นห้องโถงนั่งเล่นที่มีเตียง

อุณขนาดไม้ใหญ่ตั้งอยู่ที่มุมห้อง ดูแล้วยามถึงหน้าหนาวคงมีเพียงไม่กี่คนที่ได้ใช้ ห้องถัดมาใกล้ๆ ก็คือห้องอาหารที่มีโต๊ะกลมใหญ่วางอยู่ ตอนนี้นอกจากสาวใช้ที่จำเป็นต้องเดินผ่านตัวห้องไปมาแล้วก็ไม่มีใครอื่นอีก แม้คฤหาสน์จะกว้างขวางแต่กลับมีสาวใช้อยู่ไม่กี่คน มีแค่จำนวนเพียงพอแก่การใช้งานเท่านั้น นอกจากห้องที่พอมีเครื่องเรือนวางอยู่แล้วยังมีห้องว่างอยู่อีกหลายห้อง ในบริเวณทางเดินรอยต่อระหว่างเรือนส่วนกลางและตัวเรือนปีกขวายังมีบันไดทางเดินขึ้นไปยังชั้นสองซึ่งเป็นสถานที่ส่วนตัวของนางงออีกที่ไม่มีภรรยาคนไหนกล้าขึ้นไปรบกวนเขา

หลงอินเดินกลับไปทางเรือนปีกขวาอีกครั้ง เมื่อเดินผ่านห้องหนังสือก็ยิ่งเห็นสูญหินีใหญ่หนึ่งตรงตัวอยู่เช่นเดิม ก่อนจะเดินผ่านห้องหนังสือไปยังทางออกอีกฝั่ง ระหว่างทางก็เดินผ่านส่วนที่เป็นห้องพักของคุณชายทั้งสองที่ประตูปิดสนิท นางเดินผ่านไปโดยไม่สนใจอยากรู้ว่าหลังประตูมีสิ่งใดอยู่ ที่จริงแล้วในตัวเรือนฝั่งนี้ก็ยังมีห้องว่างอีกมาก อาจจะเพราะต้องการสร้างให้สมดุลกับปีกซ้าย แต่จำนวนบุตรชายกลับไม่มากเท่าจำนวนบุตรสาว หลงอินเดินมาสุดทางและออกไปทางช่องประตูไม้ที่เปิดกว้างเพื่อให้มีลมระบายเข้าออก

เมื่อเดินออกมาแล้วสิ่งแรกที่เห็นก็เป็นเรือนพักผ่อนสองชั้นอีกหลัง ซึ่งหันหน้ามาทางเรือนทรัพย์สมบัติพอดิบพอดิ เห็นประตูเรือนมีป้ายไม้แกะสลักว่า ‘เรือนมุขทะเลใต้’ เป็นเรือนพักผ่อนของสูญหินีใหญ่นั่นเอง มองจากด้านนอกแล้ว ด้านในน่าจะมีห้องอยู่ราวๆ สามถึงสี่ห้อง รอบๆ ตัวเรือนด้านนอกมีต้นไม้ปลูกไว้พอให้ร่มเงา ดูแล้วเรียบง่ายและร่มรื่น สอดกับเป็นเรือนของภรรยาหลวงผู้ปลงตกเสียจริง

หลงอินยืนมองบรรยากาศร่มรื่นอยู่พักหนึ่ง หากเดินไปทางซ้ายก็จะกลับไปทางเรือนพักผ่อนของนาง ดังนั้นหญิงสาวจึงเลือกที่จะเดินอ้อม

ไปด้านขวาเพื่อวกไปด้านหน้าของคฤหาสน์แทน อีกเหตุผลคือนางไม่ค่อยอยากเดินผ่านเรือนพักผ่อนของสุหิณรจนงัวเสียเท่าไรนัก เพราะไม่อยากทำให้วันดีๆ วันหนึ่งแย่แต่หัววัน เมื่อเดินผ่านเรือนมุกทะเลได้มาแล้ว ถัดมาก็เป็นตัวเรือนชั้นเดียวขนาดไม่ใหญ่นัก รอบๆ ตัวเรือนเต็มไปด้วยพุ่มไม้ขนาดเล็กที่มีดอกไม้ดอกเล็กๆ แซมอยู่ เหนือประตูเรือนมีคำว่า 'เรือนเสียงคะนึง' ถ้าให้เดาจากชื่อเรือนคงจะเป็นเรือนพักผ่อนของสุหิณรจนงัวแน่ หลงอินรู้สึกเกี่ยวกับการตั้งชื่อเรือนในคฤหาสน์แห่งนี้ทุกที แต่ละชื่อล้วนแต่สอดคล้องกับชื่อเจ้าของเรือนทั้งสิ้น หญิงสาวได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากด้านในของเรือนเสียงคะนึง ดูเหมือนเจ้าของเรือนจะอยู่ด้านใน หลงอินซึ่งใจอยู่พักหนึ่งก็คิดว่าจะไม่เข้าไปทักทาย นางไม่ชอบคนที่มีนิสัยบูชาความรักมากนัก อาจเป็นเพราะนั่นทำให้นางนึกถึงเรื่องราวในวัยที่ยังเด็กกว่านี้

หลงอินเดินอ้อมไปทางด้านหน้าของเรือน เดินผ่านศาลาไม้ที่ตั้งตระหง่านอยู่กลางสวน ก็ไม่รู้ว่าจะมีใครมีอารมณ์สุนทรีย์พอจะมานั่งเล่นพักผ่อนแถวนี้หรือไม่ นางเดินตรงไปเรื่อยๆ ผ่านด้านหน้าของเรือนทรัพย์สมบัติข้ามไปยังฝั่งซ้ายของคฤหาสน์ สิ่งแรกที่เห็นเป็นตัวเรือนฝาแฝดสองเรือนที่อยู่ใกล้ๆ กัน เรือนหนึ่งดูธรรมดาไม่มีป้ายไม้เหนือประตูเรือนแต่อย่างใด ในส่วนนี้หลงอินคิดว่าน่าจะเป็นเรือนของบรรดาบ่าวชายและสาวใช้ เนื่องจากด้านข้างยังมีราวตากผ้าที่มีชุดของสาวใช้ตากเรียงกันเป็นแถว ส่วนเรือนแฝดอีกเรือนหนึ่งก็เป็น 'เรือนนางแอ่น' ของสุหิณรจนงัวเสียจริง นางงอแงข้างเป็นคนที่แสดงออกได้ถึงความรักที่ซึ้งเป็นอย่างมาก แม้ว่าจะไม่ชอบแต่ก็มีบุตรด้วยกันถึงสองคน หนึ่งในนั้นเป็นบุตรชาย ก็น่าจะดีกว่านางให้มากกว่านี้ไม่ได้เสียหรือ หลงอินเห็นแล้วก็สะท้านใจนัก ไม่รู้ว่าตัวเองจะทำตัวเป็นภรรยาผู้แสนดีเชื่อฟังได้ตลอด

รอดฝั่งหรือไม่

นางเดินวนไปเรื่อยๆ จนมาถึง ‘เรือนดอกเหมย’ ของสุหิณสาม เหมยฮวา ตัวเรือนหันหน้าเข้าไปทางปีกซ้ายของตัวเรือนทรัพย์สมบัติ พอดิบพอดีเช่นเดียวกับเรือนมุกทะเลใต้ รอบด้านนอกจากพื้นหญ้าเขียวขจีแล้วยังมีแผ่นหินทางเดินไล่เรียงกันไปถึงประตูเรือน และยังมี ต้นเหมยแผ่กิ่งก้านสาขายู่อรอบๆ หากฤดูหนาวมาถึงคงจะออกดอกบาน สะพรั่งดงามเป็นที่สุด ความงามของตัวเรือนและสวนโดยรอบบ่งบอก ได้ถึงความรักที่เจ้าของอุทยานมีต่อเจ้าของเรือนอย่างลึกซึ้ง ตัวเรือนมี สองชั้นขนาดใหญ่พอๆ กับเรือนมุกทะเลใต้ แม้ขนาดจะเท่ากัน แต่สวน รอบนอกกลับต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

เมื่อเดินผ่านเรือนดอกเหมยมาก็จะพบกับ ‘เรือนหยกเขียว’ ของ สุหิณห้าหลินจินที่อยู่ตรงมุมของอาณาเขตอุทยานพอดิบพอดี ตัวเรือน ด้านนอกมีต้นไม้ปลูกอยู่สองสามต้น ดูแล้วเงียบเหงาบอกไม่ถูก ด้านหน้า มีสวนหินที่ดูอย่างไรก็ไม่ทำให้หลงอินเห็นความงามลึกลับ เลยสวนหิน ไปก็เป็นกำแพงด้านหลังของอุทยาน ดูเหมือนจะมีประตูไม้เล็กๆ อยู่ ภายในตัวเรือนมีเสียงสวดมนต์ดังออกมาเป็นระยะ นางคิดเพียงว่าในช่วง กลางคืนจะไม่เดินผ่านมาทางนี้เด็ดขาด สุหิณห้าหลินจินผู้ปลงตกก็ดู เหมาะสมที่จะมาอยู่ที่นี่แล้ว

หลงอินเดินต่อไป ถัดจากสวนหินเป็น ‘เรือนงูเงิน’ ของสุหิณเจ็ด จินเป่า ตัวเรือนมีขนาดกลาง ไม่ต่างจากเรือนหยกเขียวหรือว่าเรือนของ นาง เรือนงูเงินดูแล้วเหมือนจะเป็นเรือนฝาแฝดของนางเองเสียด้วยซ้ำ ด้านนอกมีต้นไม้ปลูกอยู่สองสามต้นเช่นเดียวกัน ต่างกันแค่เรือนงูเงิน อยู่เยื้องไปทางฝั่งซ้ายมากกว่าของนาง นั่นทำให้พอเปิดประตูด้านหลังของ เรือนทรัพย์สมบัติออกมาจะพบกับด้านหน้าของเรือนนาง แทนที่จะเป็น

รอยต่อระหว่างสองเรือน อีกทั้งที่ติดกับตัวเรือนเงินก็เป็นสวนหินเรียบๆ แต่ของนางเป็นสระบัว ที่ดูอย่างไรก็ร่มรื่นสบายตากว่า คิดดูแล้วลำดับของนางในใจของนางงออีกคงจะได้อยู่เหมือนกัน

หลงอินเดินกลับไปถึงหน้าเรือนพักผ่อนของตนเอง ตอนแรกนางก็ไม่ได้คิดอะไรเรื่องซื้อเรือนมากนัก ช้ายังอยากอ่อนให้สามีช่วยคิดให้อีกด้วย แต่ก็กลัวว่าจะไปคล้ายกันกับซื้อเรือนเสียงคะนองของสุหยินหกอ้อิน นางใช้เวลาคิดอยู่พักหนึ่งก็นึกซื้อดีๆ ออก ที่จริงทำเลตั้งเรือนของนางนับได้ว่าดีมากเป็นที่สุด เนื่องจากกระแสน้ำที่พัดจากปึกขวาไปปึกซ้ายนั้นหมายถึงจะพัดเอาความชุ่มชื้นของสระบัวเข้ามาทางเรือนนางอีกด้วย ‘เรือนลมใบไม้ผลิ’ หลงอินชอบดีใจกับตัวเองที่ตั้งซื้อได้อย่างเหมาะสม อีกประเดี่ยวนางจะต้องไปแจ้งให้พ่อบ้านทราบถึงการตัดสินใจของนาง

ก่อนที่จะกลับไปพักในเรือนลมใบไม้ผลิหญิงสาวก็หันหน้ามองไปทาง ‘เรือนจันทร์กลางน้ำ’ ที่อยู่เลยสระบัวไป ตัวเรือนมีขนาดพอๆ กับเรือนมุกทะเลได้เช่นกัน แต่กลับมีเพียงชั้นเดียว ดูเหมือนทั้งสุหยินใหญ่และสุหยินรองต่างก็ไม่อาจเทียบสุหยินสามได้ทั้งสิ้น แต่เนื่องด้วยมีสระบัวที่งดงามอยู่ด้านข้างและยังมีศาลาชมบัวที่เพียงแค่ออกจากประตูก็สามารถเดินไปนั่งได้สะดวก ก็คงทำให้ความรู้สึกในใจสุหยินรองจืดจางพอจะเทียบเคียงกับอีกฝ่ายได้กระมัง ส่วนสุหยินใหญ่จะอย่างไรก็ได้ชื่อว่าเป็นภรรยาเอก หน้าที่ควบคุมการเงินและบ่าวไพร่ก็ยังเป็นของนางแต่เพียงผู้เดียว สิ่งนี้คงเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจของสุหยินใหญ่ได้กระมัง หลงอินส่ายหน้าและถอนหายใจ หญิงสาวคงจะต้องหาอะไรทำเพื่อไม่ให้ฟุ้งซ่านมากเกินไปบ้างแล้ว

“หืม...พี่เสี่ยวลู่หรือ” หลงอินส่งเสียงถามด้วยความงัวเงีย หลังจาก

เดินวนรอบคฤหาสน์มาหนึ่งรอบนางก็รู้สึกเหนื่อยล้า อาจจะเป็นความเหนื่อยที่สะสมมาตั้งแต่เมื่อคืน พอถึงเรือนก็เข้าห้องนอนไปในทันที

“เจ้าคะคุณหนู” เสี่ยวลู่ตอบรับ ตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ยังไม่เคยออกไปไหนเลย คุณหนูของตัวเองแล้ว ก็ยังจะต้องไปทำงานเหมือนสาวใช้คนอื่นๆ ด้วย เมื่อครุ่นนางกำลังนำชุดของคุณหนูเข้ามาจัดในตู้ไม้เพื่อให้สะดวกต่อการหยิบใช้งาน

“ลำบากพี่เสี่ยวลู่จริงๆ” หลงอินแหวกม่านรอบเตียงขึ้น คลานลงจากเตียงมาใส่รองเท้าของตัวเอง

“ไม่ได้ลำบากเลยเจ้าคะ ที่นี้น่าอยู่กว่าที่นั่นมากเลยเจ้าคะ” เสี่ยวลู่รู้ว่าคุณหนูหมายความว่าอย่างไร ตอนแรกที่มาด้วยกันนางคิดว่ามีหน้าที่เพียงแค่อุปการคุณหนูของตัวเองเช่นเดิมเท่านั้น แต่เมื่อมาถึงจึงได้เข้าใจว่า จะต้องทำงานอย่างอื่นด้วย ไม่เช่นนั้นก็อยู่ไม่ได้ หลังจากเข้ามาในคฤหาสน์ก็จะกลายเป็นสาวใช้ของคฤหาสน์ ไม่ใช่ของคุณหนู เพียงแต่นางก็ยังอยากรับใช้คุณหนูเช่นเดิมด้วย ดังนั้นงานที่เกี่ยวข้องกับฮุยอินแปดนางจึงเป็นผู้รับหน้าที่ทำทั้งหมด และก็ไม่มีสิ่งที่จะทำงานอย่างอื่นเพิ่มเติมให้คุ้มค่ากับเงินเดือนด้วยเช่นกัน

“อืม” หลงอินอือออในลำคอ “เอาไว้อีกสักพัก หากข้ามีหน้ามีตามากขึ้น จะไม่ให้พี่เสี่ยวลู่ต้องทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อยแน่นอน” นางให้คำมั่นกับสาวใช้

“ไม่ต้องกังวลหรอกเจ้าคะคุณหนู หากคุณหนูไม่พามาด้วย ป่านนี้บ่าวจะเป็นอย่างไรบ้างแล้วก็ไม่รู้จะเจ้าคะ” สาวใช้ทำหน้าที่ตามความคาดหมายของตัวเอง หากไม่ได้มาด้วยกัน ป่านนี้นางคงต้องอยู่ร่วมกับหญิงสาวน่าสงสารที่ต้องดูแลตาแก่บ้าตื้นท้อเหวี่ยงเหวี่ยงไปแล้ว

“ทำไมถึงไม่มีใครดีกับเราอย่างจริงใจบ้างเลย” หลงอินเปรยออกมาอย่างเศร้าสร้อย

“คุณหนูอย่างไรละเจ้าคะที่ดีกับบ่าว บาวก็จะจริงใจกับคุณหนูเช่นกันเจ้าคะ” เสี่ยวลู่รีบปลอบใจคุณหนูของตัวเอง “บ่าวซาบซึ้งกับการตัดสินใจของคุณหนูมากนะเจ้าคะ หากคุณหนูไม่ยอมตอบตกลงแต่งงานกับนายท่านแล้วละก็...” แม้ว่าตัวเลือกทั้งสองจะไม่ต่างกันมากนัก ทางหนึ่งเป็นอนุชายแก่คราวัน อีกทางก็เป็นอนุของชายแก่คราวันพ่อ ไม่ว่าทางไหนกับเด็กสาวอายุสิบแปดปีที่น่าจะมีอนาคตดีกว่านี้รออยู่ ก็เรียกได้ว่าน่าเศร้าทั้งคู่ คุณหนูของนางถูกรังแกมาตั้งแต่เด็ก ถูกบังคับให้ต้องโตเกินวัย แล้วตอนนี้ก็ถูกกดอยู่ภายใต้สามีและบรรดาญาติคนอื่น ๆ ที่ไม่รู้จะดีกับคุณหนูหรือไม่อีก

“ช่างเถอะ อย่าพูดอีกเลย เรื่องมันก็ผ่านมาแล้ว มาที่ใหม่เราก็ต้องเริ่มสิ่งใหม่ๆ” หญิงสาวส่งยิ้มกลับไป ในคฤหาสน์นี้ก็คงมีเพียงสาวใช้ข้างกายคนนี้นั่นที่นางเชื่อใจมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม “ตอนนี้ยามใดแล้ว ไกลถึงเวลาอาหารเที่ยงแล้วหรือยัง” หลงอินบิตชี้เกี้ยวแล้วหาวหอบใหญ่ นางยังรู้สึกนอนไม่พอเลยสักนิด

“ยังไม่ถึงเวลาอาหารเที่ยงเจ้าคะ คุณหนูต้องการจะกินที่เรือนหรือไม่เจ้าคะ” สาวใช้ถามกลับ

“ไม่ละ ไปกินที่ห้องอาหารดีกว่า” หญิงสาวตอบกลับ นิ่งเหม่อมองหน้าสาวใช้สักพักก็นึกได้ “พี่เสี่ยวลู่นอนที่เรือนบ่าวไพร่ลำบากมากหรือไม่ ถ้าอย่างไรมานอนกับข้าก็ได้นะ” ตอนที่นางเดินเล่นรอบคฤหาสน์ แม้บ่าวไพร่จะมีจำนวนไม่มาก แต่ตัวเรือนบ่าวไพร่ที่มีขนาดเล็กนั้นดูแล้วก็น่าอึดอัดอยู่ ยังมีคนเพิ่มมาอีกคนก็คงจะยิ่งคับแคบ

“ไม่ลำบากเลยเจ้าคะคุณหนู” สาวใช้บางคนก็ไปนอนกับนายสาวของ

ตัวเองอยู่แล้ว พอนอนได้เจ้าคะ” เสี่ยวลูว์รีบปฏิเสธ จะให้นางมานอนร่วมเตียงกับคุณหนูได้อย่างไร “แต่ถ้าคุณหนูคิดถึงบ้าง บ้างจะมานอนที่ตั่งไม้ข้างนอกก็ได้เจ้าคะ” สาวใช้หัวเราะเบาๆ ตอบ ที่จริงนอนร่วมกับคนอื่นก็ไม่ใช่ว่าจะสบายนัก บางคนก็กรนเสียงดังเสียงจนนางนอนไม่ค่อยหลับเลยทีเดียว

“ตามใจพี่เสี่ยวลูว์” หลงอินยิ้มกว้างกลับ อันที่จริงเหตุผลที่นางงกก็กว้างนัก กว้างมากจนเกินไป จนนางรู้สึกกลัวที่จะนอนคนเดียว โดยเฉพาะในที่ที่ไม่คุ้นเคยเช่นนี้ หากได้เสี่ยวลูว์มานอนเป็นเพื่อนก็ค่อยสบายใจ “ว่าแต่พี่เสี่ยวลูว์พอจะรู้หรือไม่ว่าพ่อบ้านอยู่ที่ใด”

“บ่าวคิดว่าน่าจะอยู่แถวๆ ห้องโถงนะเจ้าคะ หรือไม่ก็ห้องหนังสือ คุณหนูต้องการอะไรอีกหรือเจ้าคะ”

“ไม่มีอะไรหรอก แค่อ่านปายชื่อเรือนเท่านั้น” นางลุกขึ้นยืนแล้วจัดชุดกับทรงผมของตัวเองให้เรียบร้อย แม้ว่าส่วนใหญ่ผู้หญิงที่ผ่านพิธีแต่งงานมาแล้วจะนิยมเกล้าผมขึ้นทั้งหมด แต่หลงอินกลับรู้สึกว่าดูไม่ดีสักเท่าไร นางจึงชอบปล่อยผมให้ทั้งตัวเสียมากกว่า เพียงแค่หวีเล็กน้อยก็เรียบตรงดูดี

“ให้บ่าวไปด้วยนะเจ้าคะ”

“ไปสิ”

หลังจากแจ้งชื่อเรือนพักกับพ่อบ้านซึ่งอยู่กับสุหยินใหญ่ที่ห้องหนังสือเรียบร้อยแล้ว หลงอินก็พาสาวใช้เดินไปทางเรือนมุกทะเลได้ ครั้งนี้นางคิดจะเดินวกไปทางซ้ายเพื่อไปดูความงามของสระบัว ก่อนจะกลับเรือนพัก บริเวณรอบๆ สระบัวมีแต่ความชุ่มชื้น กลิ่นสดชื่นของอากาศโดยรอบทำให้หลงอินรู้สึกดีที่เลือกเดินทางมาทางนี้ แต่แล้วสิ่งที่นาง

เคยคิดเอาไว้ก็เกิดขึ้น

“คุณหนูเจ้าคะ ข้างหน้ามีคนเจ้าค่ะ” เสียงลู่ฟุดขึ้นเมื่อเห็นกลุ่มคนสองคนกำลังเดินมาทางคุณหนู คนทั้งสองก็คือสุหิณรองจิวเยว่กับสุหิณสี่เยียนจื่อ

“การวะพีหึงรอง พีหึงสี่เจ้าค่ะ” หลงอินย่อกายทักทายคนทั้งสอง นางคิดอยู่แล้วว่าถ้าคนทั้งสองเห็นนางแล้วจะต้องมาทักทายเป็นแน่

“ฮึ เป็นแค่อุ่นต้องมีสาวใช้ประจำตัวเชียรวรี” เยียนจื่อทำเสียงขึ้นจุก เมื่อมายืนตรงหน้าก็รีบเอ่ยวาจาหยาบเหยียดทันที แท้จริงแล้วแม้จะเรียกสุหิณเหมือนกัน แต่ตำแหน่งภรรยาเอกของนางงออันนั้นก็มิเพียงแค่สามลำดับแรกเท่านั้น ที่เหลือก็ล้วนมีตำแหน่งเป็นเพียงอนุที่ไม่ได้สลักสำคัญอะไรในใจเจ้าของคฤหาสน์มากนัก

“พี่เลี้ยวรู้เป็นสาวใช้ข้ามาตั้งแต่เด็ก ตอนก่อนเดินทางมาด้วยกัน ท่านพี่ก็อนุญาตแล้วเจ้าค่ะ” หลงอินอธิบายด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร วาจาของนางฟังแล้วดูอ่อนหวานเป็นที่สุด

“น้องหลงอินอย่าได้ถือสา น้องเยียนจื่อเพียงแค่นี้ทราบ” จิวเยว่ออกตัวไกลเกลี้ย แต่รอยยิ้มซ่อนความในใจ

“ข้ามิกล้าคิดเช่นนั้นหรอกเจ้าค่ะ” ถึงนางกล้าก็ไม่คิดจะบอกหรือสุหิณรองจิวเยว่ทำมาเป็นยิ้มแยม ตอนนางยกน้ำชาให้ไม่คิดจะทักทายนางสักคำ เห็นนางไม่แสดงท่าทางอะไร คิดว่านางไม่รู้เรื่องอย่างนั้นหรือ หลงอินส่งยิ้มงดงามให้แก่สุหิณทั้งสอง “หากพีหึงทั้งสองไม่มีอะไร ข้าขอตัวก่อนนะเจ้าค่ะ” นางย่อกายอีกครั้งก่อนเดินจากไปยังเรือนพักของตัวเอง

“น้องแพศยา” เยียนจื่อขบเขี้ยวเคี้ยวฟันก่อนจะสบถออกมา

“ใจเย็นๆ น้องเยียนจื่อ” จิวเยว่ยกมือห้ามปรามเพื่อให้อีกฝ่ายหยุด

พูด ในขณะที่คนถูกพูดถึงยังอยู่ในรัศมีการได้ยิน แม้นางจะใจร้อนและไม่พอใจ แต่นางก็รู้จักเก็บปากเก็บคำ ไม่เหมือนเยียนจื่อ นอกจากจะใจร้อนแล้วยังโง่งมไม่รู้รู้จักเก็บความในใจ จิวเยว่ปรายตาไปที่เยียนจื่อเพื่อห้ามปราม

“นังนกปีกหัก” หลงอินทั้งตัวลงบนตั่งไม้ยาวที่มีเบาะผ้าวางซ้อนไว้ด้านบนก่อนสบตอกออกมา ภายในตัวเรือนลมใบไม้พลิ้วเพียงเครื่องเรือนธรรมดาไม่กี่ชิ้น ในห้องนั่งเล่นมีตั่งไม้ยาวตั้งอยู่กลางห้อง ด้านหน้ามีโต๊ะเตี้ยๆ ที่มีความยาวพอๆ กันวางอยู่ ตัวตั่งไม้หันหน้าไปทางประตูเข้าออกทิศที่ติดกับสระบัวยังมีหน้าต่างไม้บานใหญ่ที่สามารถเปิดออกชมความงามของสระบัวได้ ด้านข้างของหน้าต่างมีโต๊ะสูงที่เอาไว้วางชุดกาน้ำชาและกล่องเครื่องหอมที่ใช้จุดเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศหรือไม่ก็ไล่ยุง เรียกได้ว่าห้องนั่งเล่นของนางแทบจะไม่มีของประดับอยู่สักเท่าไร ตรงข้ามกับหน้าต่างก็เป็นประตูเข้าไปสู่ห้องนอน และด้านหลังตั่งไม้ก็มีประตูปานเล็กอีกบานสำหรับห้องเก็บของ

“คุณหนูหมายถึงซูหยินสี่หรือเจ้าคะ” เสี่ยวลู่รินชาที่วางไว้บนโต๊ะสูงริมหน้าต่างภายในห้อง ก่อนจะประคองถ้วยชาส่งให้คนตรงหน้าเยียนจื่อก็คือคนนางแอ่น พูดถึงนกแล้วคุณหนูก็คงหมายถึงซูหยินสี่กระมัง

“กับนังจันท์จมโคลน” หลงอินส่งเสียงเหยียดหยามอีกฝ่าย ขณะดิงพับผ้าเล็กๆ ออกมาจากอกเสื้อ เมื่อคลี่ผ้าออกก็ปรากฏเข็มเงินเล่มหนึ่ง นางหยิบเข็มเงินในห่อผ้าออกมาทดสอบน้ำชาด้วยความเคยชิน

“คิกๆ คุณหนูยังติดนิสัยเดิมอยู่อีกหรือเจ้าคะ” เสี่ยวลู่รินชา ยามอยู่ที่จวนคุณหนูของนางต้องอยู่อย่างระแวดระวังเสมอ จนติดนิสัยต้อง

ทดสอบของกิน สะบัดชุดก่อนใส่ เคาะรองเท้า เลิกผ้าห่ม หรืออะไรก็ตาม เพื่อทำให้แน่ใจว่าไม่มีใครมาทำร้ายนางได้

“พี่เสียวลู่ อย่างไรก็ต้องให้แน่ใจไว้ก่อนนะ” หลงอินส่งเสียงหวานตอบ เก็บเข็มเงินเข้าห่อผ้าดังเดิม ก่อนจะยกถ้วยชาขึ้นชดอีกใหญ่

“เจ้าคะ บ่าวเข้าใจแล้ว” แล้วสองนายบ่าวก็นั่งคุยกันถึงฉายาของสุหทัยทั้งสองและฉากการเผชิญหน้ากันเมื่อครู่ ส่งเสียงหัวเราะดังออกไปถึงนอกเรือน

เมื่อถึงมืออาหารเพียงหลงอินก็ไปกินที่ห้องอาหาร เพียงแต่นึกไม่ถึงว่าผู้ที่มาร่วมโต๊ะอาหารมีจำนวนน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด มีเพียงนางงออี้ที่นั่งอยู่บนตั่งจุดเดิม และอีกคนที่นั่งอยู่ด้านขวาคือสุหทัยรองจิวยี่ว์ หลงอินเดินไปนั่งที่ด้านซ้ายมือของชายหนุ่ม รับชุดถ้วยชามกับตะเกียบมาจากสาวใช้ที่รออยู่ด้านข้าง เสียวลู่ที่ตามมาคอยดูแลคุณหนูด้วยยืนอยู่ด้านหลัง รวมกลุ่มกับสาวใช้ที่มีหน้าที่ดูแลเจ้านายในยามกินอาหาร

“หลงอิน เมื่อตอนเช้าพวกเจ้านายบ่าวคุยอะไรกัน เสียงหัวเราะดังไปถึงห้องทำงานเลยรู้หรือไม่” นางงออี้กล่าวยิ้มๆ กับนาง ในระหว่างที่รอให้สาวใช้จัดวางจานอาหารต่างๆ ลงบนโต๊ะตรงหน้าของคนทั้งสาม ห้องทำงานของเขาออกไปด้านหลัง อีกทั้งยังมีหน้าต่างเปิดโล่ง หากมีเสียงอะไรดังขึ้นแถวนั้นเขาก็จะได้ยินไปด้วย

“ข้าเล่าเรื่องตลกให้พี่เสียวลู่ฟัง พี่เสียวลู่เลยหัวเราะเสียงดังเจ้าคะ” หลงอินตอบกลับด้วยน้ำเสียงร่าเริงสมวัย โดยไม่ลืมส่งรอยยิ้มกลับไปให้ชายหนุ่มด้วย ในใจกลับคิดไม่ถึงว่าเสียงหัวเราะจะดังออกไปได้ไกลขนาดนั้น คราวหน้าคราวหลังจะพูดอะไรต้องระวังให้มากๆ เสียแล้ว

“ข้าได้ยินแต่เสียงเจ้านะ” เขานึกขึ้นในข้อแก้ตัวของนาง เสียงของ

นางมีหรือเขาจะจำผิด

“ท่านพี่ลื้อเลียนข้า” หลงอินแย้มยิ้มแกล้งแสลงท่าทางง้างอนใส่
นางงอเพื่อเรียกเสียงหัวเราะของชายหนุ่มตรงหน้า และอีกเป้าหมาย
คือทำให้คนที่นั่งอยู่ข้างๆ ร้อนรุ่มในใจ จะอย่างไรเด็กอายุน้อยก็ยังดีกว่า

หลังมื้ออาหารเที่ยงที่ได้มีอะไรมากไปกว่าการหยอกล้อเล็กน้อย
ในตอนต้น ทำเอาหลงอินต้องคิดให้มากขึ้นอีกขั้นว่าช่วงเย็นควรจะมานั่ง
กินอาหารที่นี้อีกรอบหรือไม่

“คุณหนู เมื่อครู่ท่านตั้งใจหรือเจ้าคะ” เสี่ยวลูกระซิบถามข้างหู
ผู้เป็นนายที่นั่งคิดอะไรบางอย่างอยู่บนตั่งไม้

“ตั้งใจอะไรหรือ” หลงอินทำไขสือ

“ก็ที่ทำท่าทางแง่อนหลอกๆ อย่างไรละเจ้าคะ” เสี่ยวลูทำท่าเลียน
แบบนางเมื่อครู่ซ้ำไปด้วย ท่าทางของคุณหนูมีหรือนางจะไม่ว่าจริงหรือ
หลอก

“หลอกพี่เสี่ยวลูไม่ได้จริงๆ ฮ่าๆ” หลงอินหัวเราะเสียงดังกับ
ท่าทางเลียนแบบของสาวใช้ ก่อนจะปิดปากของตัวเอง ประเดี้ยวเสียง
หัวเราะจะดังไปถึงชั้นบนอีก

“คุณหนูต้องระวังตัวมากๆ นะเจ้าคะ ใจคนยากแท้หยั่งถึง” สาวใช้
เตือนคุณหนูด้วยความหวังดี ถ้าเป็นไปได้ ไหนๆ ก็ย้ายมาอยู่ที่ใหม่แล้ว
ก็ไม่อยากให้ลำบากเหมือนตอนอยู่ที่เดิมอีก จะให้ตีนางขอยู่แบบสงบๆ
จะดีกว่า

“เรื่องนั้นข้าจำไว้ในใจดีอยู่แล้ว” หลงอินถอนหายใจเมื่อย้อนคิดถึง
เรื่องในวัยเด็ก “ช่างเถอะ เอาสะตึงปักผ้าออกมาที่ อันที่ยังปักค้างไว้นะ”
นางดันตัวเองกลับขึ้นมานั่งหลังตรง

“เจ้าคะคุณหนู” สาวใช้รีบเดินเข้าไปในห้องเก็บของ หยิบอุปกรณ์
ปักผ้ากลับมาให้คุณหนูของตัวเอง หลงอินเริ่มปักผ้า ส่วนเสียวลูก็ขอตัว
กลับไปทำงานอื่นต่อ หญิงสาวทำงานในมืออย่างเจียบๆ ไม่รู้ว่าป่านนี้ที่
จวนจะเป็นเช่นไร ใครจะถูกส่งตัวไปแทนนาง หรือว่าบิดาบุญธรรมจะไม่
ส่งใครไปเลย โชคดีเหลือเกินที่นางหนีมาได้ก่อนจะเกิดเรื่องขึ้น เส้นทาง
ชีวิตของนางนับจากนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นางจะไม่ยอมเดินพลาดอย่าง
เด็ดขาด